

บทที่ 4

ประวัติชีวิตของชายแปลงเพศ

ในการศึกษานี้เป็นการศึกษาเฉพาะกรณีของชายแปลงเพศจำนวน 5 คน เพื่อให้ได้ภาพรวมของการเป็นชายรักร่วมเพศที่ต้องการแปลงเพศ ว่ามีความคิด ความรู้สึก และลำดับขั้นของการพัฒนาไปเป็นชายรักร่วมเพศที่ต้องการแปลงเพศได้อย่างไร

กรณีที่ 1 : แอน

แอนเกิดเมื่อปีพ.ศ.2514 ปัจจุบันอายุ 27 ปี พ่อแม่ของแอนเป็นคนจังหวัดชุมพร แต่มาเรียนหนังสือและทำงานในกรุงเทพฯ แอนจึงเกิดที่กรุงเทพฯ และใช้ชีวิตอยู่ในกรุงเทพฯ มาโดยตลอด แอนมีน้องสาวที่เกิดจากพ่อแม่เดียวกัน 1 คน น้องชายคนละพ่ออีก 1 คน ครอบครัวมีฐานะปานกลาง พ่อแม่ของแอนรับราชการทั้งคู่ แต่พ่อของแอนได้รับอุบัติเหตุเสียชีวิตตั้งแต่แอนอายุ 9 ปี หลังจากนั้น 3 ปีแม่ของแอนก็แต่งงานใหม่

ในวัยเด็กแอนต้องอยู่กับชายและน้ำสาวเพราะพ่อแม่ต้องไปทำงาน ความทรงจำของแอนเกี่ยวกับพ่อมีน้อยมาก และส่วนใหญ่จะเห็นพ่อในบทบาทของการเป็นผู้นำครอบครัวทำงานนอกบ้าน พ่อของแอนเป็นคนที่มีบุคลิกน่าเกรงใจ เป็นคนเข้มงวดมีระเบียบ ขยันทำงาน และมักจะนำงานกลับมาทำที่บ้านเสมอ ไม่ค่อยเล่นหัวกับลูก แต่จะคอยดูแลเรื่องการเรียนการบ้านให้ลูก แอนเกรงใจพ่อมาก ต่อหน้าพ่อแอนจะไม่กล้าทำตัวเกร่ พ่อให้ทำอะไรแอนจะปฏิบัติตามเสมอ พ่อของแอนจะมีลักษณะเป็นผู้ชายไทยคือคิดว่างานบ้านเป็นงานของผู้หญิง จึงไม่เคยหยิบจับช่วยงานบ้าน ซึ่งต่างกับแม่ที่ถึงจะทำงานนอกบ้านก็ยังคงทำงานบ้านด้วย แต่ส่วนใหญ่แล้วงานบ้านจะเป็นหน้าที่ของชายกับน้ำสาว

ช่วงก่อนเข้าโรงเรียน ส่วนใหญ่แอนมักจะเล่นกับลูกพี่ลูกน้องข้างบ้าน ที่บ้านแอนจะมี

บ้าน 2 หลังอยู่ในบริเวณเดียวกัน มีทั้งลูกพี่ลูกน้องผู้หญิงลูกพี่ลูกน้องผู้ชายที่เล่นด้วยกัน แอนได้เล่าถึงช่วงนั้นให้ฟังว่า “จำได้ว่า เราไม่ยอมเล่นกับกลุ่มที่มีผู้ชายล้วนๆ หรือเล่นอะไรที่มีเฉพาะพวกผู้ชายเล่นกัน แต่ถ้ามีผู้หญิงเราจะเล่นด้วย พอเข้าโรงเรียนอนุบาล ก็เริ่มจับกลุ่มกับเพื่อนผู้หญิง ที่นี้เล่นเหมือนเด็กผู้หญิงจริงๆเลย เริ่มจากเล่นตุ๊กตาดกระดาศกับเพื่อนผู้หญิง วาดชุดตุ๊กตาให้แข่งกันสะสมตุ๊กตาดกระดาศ น้องสาวได้ตุ๊กตาวาร์บีก็แย่งของน้องมาเล่น ชอบถูกใจมากได้แต่งตัวให้ตุ๊กตาเหมือนคนจริง และก็ชอบเล่นขายของ เล่นพ่อแม่ลูกจะได้เป็นคุณแม่ตลอด”

ชั้นประถมแอนเรียนโรงเรียนสหศึกษาที่โรงเรียนมีทั้งเพื่อนผู้ชายเพื่อนผู้หญิง แต่แอนก็เลือกที่จะสนิทสนมกับเพื่อนผู้หญิง เป็นเพราะคุ้นเคยกับการที่ได้เล่นกับผู้หญิงตั้งแต่เด็กเมื่อเข้าโรงเรียนจึงอยู่กับกลุ่มผู้หญิงมากกว่า ที่โรงเรียนประถมนี้เองที่มีส่วนสำคัญที่ทำให้แอนเริ่มรู้สึกตัวว่าตัวเองไม่เหมือนเพื่อนผู้ชายคนอื่นและให้ความสนใจผู้ชายในลักษณะที่เป็นเพศตรงข้าม “ตอน ป.4 รู้แล้วว่าตัวเองเหมือนผู้หญิง เคยถูกเพื่อนผู้ชายหอมแก้ม ปีงเลขชอบคนๆนี้อากเป็นแฟน รู้สึกดีเหมือนเราเป็นผู้หญิงและเค้าให้ความสนใจเรา ชอบที่มีเพื่อนผู้ชายมาแหวมาหอบก้อชอบที่จะได้เป็นจุดเด่นของกลุ่ม ป.5-ป.6 เริ่มชัดเจนว่าตัวเองคือไม่ใช่ผู้ชายแน่ เริ่มแสดงอาการกรี้ดกรี้ด จับกลุ่มกับเพื่อน แม้าผู้ชาย พูดคำหยาบคัจจริต แต่เวลาอยู่บ้านจะไม่แสดงออกมากนัก พูดอะไรไม่พูดครับ แต่ก็มีความขี้บ๊วบ้างเวลาอุทยาน แต่พยายามจะยังไม่ให้แม่รู้เพราะแม่เคยพูดว่าไม่ชอบ ไม่อยากให้เป็น พอเข้า ม.1 ไปสอบเข้าโรงเรียนชายล้วน ตอนไปสอบสัมภาษณ์กลัวมากกลัวถูกจับได้แล้วไม่ให้เข้าเรียน พยายามทำตัวให้เป็นผู้ชายพูดครับตลอด แต่พอสอบผ่านเข้าไปได้แล้วก็ออกอาการเต็มทีเลยไม่ต้องปิดบัง เพราะว่าที่โรงเรียนนี้มีเหมือนเราหลายคน ที่แรกก็คบกันในกลุ่มในห้องเดียวกันก่อนยังไม่ค่อยกล้า พอขึ้น ม.2 จึงได้รวมกับพวกห้องอื่นๆได้เป็นกลุ่มใหญ่ทั้งชั้น”

โรงเรียนมัธยมของแอนเป็นโรงเรียนชายล้วน แต่ก็ในช่วงที่แอนมีการปฏิสังสรรค์กับกลุ่มกะเทยด้วยกันมากที่สุด ถึงแม้ว่ากลุ่มกะเทยในโรงเรียนจะอยู่กันหลายๆห้องกระจายกันไป แต่ก็ยังสามารถรวมตัวกันทำกิจกรรมต่างๆร่วมกันได้ เป็นเพราะพื้นฐานจิตใจที่มีความชอบในเรื่องเดียวกัน ซึ่งเมื่อเทียบกับเพื่อนผู้ชายคนอื่นๆแล้วจะเป็นเพียงเพื่อนร่วมชั้นธรรมดา ทำงานร่วมกันหรือพูดคุยหอบก้อกันเล่นเฉยๆ ไม่มีการทำกิจกรรมอื่นนอกเหนือจากในห้องเรียนหรือใน

ต้นฉบับ หน้าขาดหาย

พวกแอนนั่งรออยู่ในที่ร่มและมานั่งคุยด้วย ก่อนจบ ม.6 ต้องมีการไปฝึกภาคสนามที่เขาชนไก่ ในตอนแรกแอนรู้สึกกลัวมาก เนื่องจากเคยได้ยินได้ฟังมาว่าเป็นการฝึกที่โหดและหนักมาก แต่ก็จะต้องไป เนื่องจากจะได้ไม่มีปัญหาเรื่องการเกณฑ์ทหาร รวมทั้งเคยเห็นพวกรุ่นพี่ที่เป็นกะเทยไปกันได้ “มีเพื่อนกะเทยที่ไปด้วยกันหลายคนก็เลยรู้สึกสนุกเหมือนกัน และครูฝึกก็ใจดีกับกะเทย มีการเดินเข้าฐาน มีการฝึกตามฐานต่างๆ พวกเราไม่ต้องฝึก แค่เดินไปให้ถึงฐานก็พอของที่ต้องแบกก็มีเพื่อนผู้ชายช่วยถือให้ ลำบากเรื่องที่นั่งนอนนิดหน่อยเพราะต้องนอนคืนที่ แต่ก็ผ่านมาได้สบายใจ ถ้าจีนตอนนี้เราถูกเลือกไปเป็นทหารเกณฑ์ต้องแบ่แบ่ๆ เราในสภาพนี้ต้องถูกพวกทหารเกณฑ์รังแกแน่ เพราะถึงเราจะแปลงเพศแล้วดูภายนอกเหมือนผู้หญิงทุกอย่างก็จริง แต่ในบัตรประชาชนเรายังเป็นนายอยู่”

ในช่วงที่แอนเรียนมัธยม จะไม่มีเพื่อนสนิทเป็นผู้ชายเลย เนื่องจากต้องเปลี่ยนห้องเรียนทุกปี ทำให้เมื่อจะสนิทสนมกับใครก็ต้องเปลี่ยนห้องเรียนเสียก่อน จึงไม่มีเพื่อนผู้ชายที่สนิทสนมด้วย ไม่เหมือนกับเพื่อนกะเทยด้วยกัน ซึ่งถึงแม้จะเปลี่ยนห้องแต่ก็ยังได้พบกันและคุยกันทุกวัน และถึงแม้ว่าแอนจะไม่มีเพื่อนสนิทเป็นผู้ชาย แต่แอนก็สามารถคุยกับทุกคนได้ ผู้ชายที่โรงเรียนส่วนมากจะชอบกะเทย แต่ก็มีบ้างที่ไม่ชอบกะเทย ส่วนใหญ่จะเป็นพวกที่หน้าตาไม่หล่อ กะเทยไม่สนใจเลยมีอคติต่อกะเทย

สำหรับในโรงเรียนชายล้วน การเป็นกะเทยอาจจะช่วยส่งเสริมการเป็นจุดสนใจ และได้รับการยอมรับจากเพื่อนผู้ชาย เพื่อนกะเทยและรุ่นพี่ ซึ่งทำให้ได้รับสิทธิพิเศษหลายๆอย่างที่ว่า มาสู่ความพึงพอใจให้แอน ถึงแม้ว่าที่บ้านจะไม่ยอมรับก็ตาม “ที่บ้านเราจะสนิทกับน้ำผู้หญิงที่สุด ตอนเด็กๆเรายู้งกับน้ำมาก โดยเพราะหลังพ่อเสียชีวิตจะเป็นคนดูแลเรา มีขายอยู่ด้วยแต่ขายแก่แล้ว ตอนนั้นแม่ทำงานเราเป็นเด็กคนเดียวในบ้านใครๆก็เอาใจ แต่กับน้ำนี่พิเศษ เราเป็นหลานคนแรก และน้ำก็ยังไม่ได้แต่งงาน ทำให้มีความสนิทสนมกันมาก ถึงแม้ตอนหลังน้ำจะแต่งงานไปแล้ว ก็ยังเจอกันบ่อยๆ กับน้ำเราจะสามารถพูดอย่างเปิดเผยได้ว่าเราเป็นอย่างไร รู้สึกอย่างไร ที่จริงเราก็ไม่อยากทำให้แม่เสียใจ ความที่เราเป็นลูกชายคนโต เขาคงจะตั้งความหวังกับเราไว้มาก แต่ก็ช่วยไม่ได้ ใจมันชอบทางนี้ไม่รู้จะทำยังไง”

ช่วงแรก แอนไม่ได้แสดงออกให้ที่บ้านรู้มากนัก จะมีเพียงน้องสาวที่รับรู้เรื่องของแอนตลอด และมักจะคอยช่วยพูดกับแม่ให้เวลาที่ขอไปไหนหรือต้องการอะไร แม่รู้ว่าแอนเป็นกะเทย เมื่อได้รับจดหมายจากอาจารย์เชิญผู้ปกครองไปพบ เรื่องแอนส่งจดหมายรักให้เพื่อนผู้ชาย ตั้งแต่นั้นแม่จะคอยสังเกตพฤติกรรมของแอน ไม่ต้องการให้แอนคบกับเพื่อนกะเทย แอนจะมีสองชื่อ เป็นชื่อที่ใช้ที่บ้านกับชื่อที่ใช้ที่โรงเรียนที่เพื่อนตั้งให้ ถ้าเพื่อนที่โรงเรียนโทรมาหาจะต้องเรียกชื่อที่บ้าน ถ้าใครเผลอเรียกชื่อที่ตั้งที่โรงเรียนก็จะไม่มีใครรู้แล้วจะไม่ได้รับโทรศัพท์ ช่วงมัธยมจะแต่งหน้าไปโรงเรียนมาก แต่จะแอบแต่งเมื่อออกจากบ้านแล้ว แอนไม่ได้ยอมรับกับแม่แบบเปิดเผยว่าตนเองเป็นกะเทย แต่ช่วงมัธยมแอนแสดงออกในความเป็นกะเทยอย่างชัดเจน เช่น มีการสะสมเครื่องสำอางค์ กริยาท่าทางคำพูดจะไม่เหมือนผู้ชายทั่วไป แอนตั้งใจว่าจะให้แม่รู้เอง ให้แม่มีความเคยชินต่อความเป็นกะเทยของลูกและยอมรับได้เอง แม่เตือนแอนอยู่เสมอ ให้ดูแลตัวเอง ระวังตัวไม่อย่าให้ไปไหนมาไหนกับผู้ชายบ่อยๆ เกรงว่าจะเป็นที่ครหาของคนบ้านใกล้เรือนเคียง ซึ่งแอนบอกว่า “ที่เราเป็นกะเทย เราไม่เคยแคร์คนอื่นเลย แต่ถ้าเป็นญาติพี่น้องก็เกรงใจเหมือนกัน รู้ว่าแม่ต้องรู้สึกไม่ดีถ้ามีคนพูดเรื่องเรา ช่วงหลังๆ ใส่กระโปรงไปเรียนทุกวัน มีงานทำที่ใส่กระโปรงไปทำงานได้ นานๆ เข้าก็ไม่ได้ทำอะไร กลายเป็นว่าตอนนี้แม่จะบอกกับคนอื่นว่าเราเป็นลูกสาว เราดีใจมากที่แม่ยอมรับได้”

พอเรียนจบมัธยมปลาย แอนก็สอบเอนทรานซ์ผ่านเข้าไปเรียนในมหาวิทยาลัยได้ โดยปกติแล้วน้องใหม่ที่มีลักษณะเด่น จะสะดุดตาและเป็นที่จดจำได้ง่าย แอนเองก็เป็นคนหนึ่งที่มีลักษณะเด่นเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว ทำให้แอนเป็นที่สนใจของเพื่อนๆ และรุ่นพี่ นอกจากแอนจะเป็นจุดเด่นในคณะแล้วแอนยังเป็นจุดเด่นของนิสิตคณะอื่นๆ ในมหาวิทยาลัยด้วย แอนได้มีโอกาสรู้จักกับกะเทยคณะอื่นในมหาวิทยาลัยด้วย แต่จะเป็นการรู้จักในฐานะที่เป็นกะเทยเหมือนกันเท่านั้น ทักทายพูดคุยกันเหมือนคนรู้จักทั่วไป ซึ่งแอนจะไม่ให้ความสนิทสนมมากเท่าไรนัก เพราะแอนมีกลุ่มเพื่อนสนิทที่เป็นผู้หญิงอยู่ในคณะอยู่แล้ว แอนพอใจที่จะเลือกคบกับเพื่อนผู้หญิงมากกว่าเพื่อนกะเทยในมหาวิทยาลัย “เป็นธรรมดาที่เราจะต้องดูเด่นกว่าคนอื่น เป็นกะเทยฮ้วนแล้วยังแต่งหน้าจัดอีก เลบคูเวอร์ ปกติกะเทยเค้าจะไม่ค่อยมีคนฮ้วนกันหรอก มีแต่หุ่นบางๆ เเพริชวาทังนั้นเรานี้นับว่าแปลกกว่าคนอื่นแล้ว ที่มหาวิทยาลัยมีกะเทยต่างคณะหลายคนเหมือนกันเคยคุยด้วย แต่ก็ไม่ได้สนิทอะไรมาก เอาไว้เม้าท์ตลกอย่างเดียว จะไม่คุยด้วยก็ไม่ได้เดี๋ยวกว่าเราขึง ไม่สวย

แล้วยังหยิ่งอีก กะเทยด้วยกันจะรู้สึกเหมือนเป็นพวกเดียวกันเลขทำให้ต้องรู้จักกันไว้ก่อน ถ้ารู้จักแล้วนิสัยไม่ดีก็ไม่ต้องคบ แต่ถึงอย่างไรก็ไม่คิดจะสนิทด้วยอยู่แล้วจริงๆแล้วชอบคบกับเพื่อนผู้หญิงมากกว่า พวกกะเทยมักจะดัดจริตถ้าเราอยู่กลุ่มกะเทยจะดัดจริตไปด้วยแต่ถ้าเราอยู่กับผู้หญิงเราก็จะได้เหมือนผู้หญิงไปด้วย จะได้ว่าผู้หญิงจริงๆเป็นอย่างไร ลักษณะนิสัย กริยาท่าทาง ความคิดความอ่านเป็นอย่างไร เมื่อคนอื่นจะได้คิดว่าเราเป็นผู้หญิง”

ตอนเข้ามหาวิทยาลัยใหม่ๆ แอนใส่ชุดนิสิตชาย สวมกางเกง เสื้อเชิ้ต ผูกเนคไท เหมือนเพื่อนผู้ชายคนอื่นๆ แรกๆผมของแอนเป็นผมที่มีลักษณะเกือบเป็นบ๊อบแล้ว ต่อมาก็ไว้ผมยาวมาเรื่อยๆจนถึงปัจจุบัน แอนเริ่มมาเปลี่ยนใส่กระโปรงตอนอยู่ปี 3 เทอมปลาย ตามแรงสนับสนุนของเพื่อนๆ ซึ่งแอนก็สามารถใส่ไปเรียนได้เหมือนนิสิตหญิงทั่วไป โดยไม่ถูกอาจารย์ว่า “ตั้งแต่เข้ามหาวิทยาลัยได้ก็พยายามทำตัวให้เหมือนผู้หญิงที่สุด คบกับเพื่อนผู้หญิงไปไหนมาไหนด้วยกัน ไปรับน้องก็อยู่กับเพื่อนผู้หญิง เข้าห้องน้ำผู้หญิงตลอดทั้งที่มหาวิทยาลัยและที่อื่นๆ ตอนนั้นไว้ผมยาวแล้วพออาจารย์ไม่ว่าเรื่องใส่กระโปรงก็เริ่มมั่นใจอยากใส่กระโปรงตลอด และของใช้พวกกระเป๋าหรือของใช้อื่นๆก็จะเป็นแบบของผู้หญิงหมด”

เมื่อเรียนจบแอนได้งานทำที่บริษัทแห่งหนึ่ง ที่แอนไปสมัครตามคำแนะนำของเพื่อน ซึ่งไม่ตรงกับสาขาที่แอนเรียนมา ด้วยจุดประสงค์ที่ว่าจะได้ทำงานที่อนุญาตให้ใส่กระโปรงได้ งานที่แอนทำต้องมีการติดต่อกับลูกค้าเสมอ และรับผิดชอบด้านยอดขายโฆษณาที่จะมาลงในหนังสือ และแอนก็ทำได้ดีพอสมควรเมื่อเทียบกับคนอื่นๆที่เป็นคนใหม่เหมือนกัน ซึ่งอาจจะเป็นผลมาจากการที่แอนมีบุคลิกที่โดดเด่น จึงเป็นที่จดจำของลูกค้าได้ง่าย การที่แอนใส่ชุดทำงานเหมือนผู้หญิงก็ไม่ได้เป็นอุปสรรค หรือเป็นผลเสียต่อการทำงานแต่อย่างใด แอนได้รับการยอมรับจากผู้จัดการ เพื่อนร่วมงาน และลูกค้าเกือบทุกคนที่ติดต่อด้วย

“โชคดีที่ผู้จัดการเป็นผู้หญิงหัวสมัยใหม่ เข้าใจและเปิดโอกาสให้เราซึ่งเป็นกะเทยแต่งหญิงได้ทำงาน เข้าไปทำงานใหม่ที่ใส่กระโปรงไปเลยเพราะเคยไปคุยกับผู้จัดการไว้แล้ว ตอนไปคุยกับผู้จัดการก็ใส่ชุดนิสิตหญิงไป พอเรียนจบก็ทำเลย ไปหาลูกค้าไม่มีปัญหาอะไรลูกค้าส่วนใหญ่จะเป็นคนสมัยใหม่รับได้ คุยกันสนุก ลงโฆษณาให้เราเรื่อยๆ คงเป็นเพราะจำเราได้มั้ง

เพราะอย่างเราไปหาลูกค้าครั้งเดียวเขาก็ทำได้แล้ว พอไปครั้งต่อไปก็ทักทายกันดี คิดว่าบุคลิกเราเด่นพอสมควร เท่าที่สังเกตเห็นมีแต่ส่วนใหญ่จะอยากคุยกับเรา พวกผู้หญิงจะเน้นคุยไปทางด้านความงาม ชมว่าเราสวยทำยังไงมีเคล็ดลับอะไรบ้าง พวกผู้ชายก็ทำท่าเหมือนจะหลีหล่อนๆ แต่ก็มีความเหมือนกันที่แสดงท่าทางว่าไม่ชอบก็พยายามเลี่ยงๆไป เปลี่ยนให้เพื่อนคนอื่นติดต่อกับคนนั้นแทน กับเพื่อนที่ทำงานก็ไม่มีปัญหาอะไร ชอบจับกลุ่มกับเพื่อนผู้หญิงไปซื้อเสื้อผ้าใหม่ ดูเครื่องสำอางค์คิดค้นสไตล์การแต่งหน้าใหม่ๆทำทุกอย่างเพื่อความงาม พยายามจัดเวลาตัวเองให้สวยที่สุด ให้ดูเป็นผู้หญิงที่สุด เพื่อนๆชอบมาให้แต่งโน่นแต่งนี่ คอยแนะนำว่าอย่างไรดี อย่างไม่เหน็ดเหนื่อย ทำให้เรารู้สึกมีคนยอมรับที่เราเป็นอย่างนี้ รู้สึกมั่นใจที่จะเป็นผู้หญิงและจะภูมิใจมากที่มีคนชมว่าสวยจะยิ่งทำให้อยากสวยมากขึ้น ทำงานได้เงินมาส่วนใหญ่ก็หมดไปกับเรื่องความสวยความงาม เคยมีคนมาจีบเหมือนกันแต่เราก็รู้ว่าไม่จริงจังเพราะเจอกันที่เที่ยว เรารู้ว่าพวกผู้ชายพวกนี้มักจะชอบจีบไปทั่ว ยิ่งรู้ว่าเราเป็นกะเทยยิ่งไม่มีทางจริงจังกับเราหรอกแค่อยากนอนด้วยเท่านั้น เราไม่ชอบไม่บอกให้คนอื่นคิดว่าเราเป็นคนอย่างนั้น อยากมีแฟนคนเดียวจริงจังไปเลย ให้เค้ายอมรับเราไปไหนมาไหนด้วย ออกงานเทศกาลเราเหมือนเป็นผู้หญิงคนหนึ่ง ขอมรับว่าตัวเองเป็นคนสวยมีเสน่ห์เวลาไปเที่ยวจะมีคนมาจีบเรื่อย เพื่อนๆก็บอกว่าเราสวยกว่าผู้หญิงอีก”

แอนทำงานที่บริษัทแรกได้ประมาณ 1 ปี ก็เริ่มมีปัญหา เพราะเจ้าของบริษัทต้องการเปลี่ยนทีมงานใหม่ จึงบีบให้ทีมเก่าออก แอนจึงต้องเปลี่ยนที่ทำงานใหม่ ซึ่งแอนได้ออกมาพร้อมกับผู้จัดการ แอนอยู่กับผู้จัดการคนเดิมประมาณเกือบ 3 ปีก็มีเพื่อนมาชวนไปทำงานที่อื่นเปลี่ยนจากสื่อโฆษณาเป็นสื่อวิทยุซึ่งรายได้ดีกว่า แม้ว่าแอนจะเปลี่ยนบริษัทแต่ลักษณะงานในหน้าที่ยังคงคล้ายกับที่เดิม คือติดต่อลูกค้าให้มาลงโฆษณากับคลื่นวิทยุของบริษัท การขายโฆษณาสื่อวิทยุมักจะมีราคาสูง และแอนทำยอดขายได้ดี จึงทำให้แอนมีรายได้จากค่าคอมมิชชั่นเพิ่มจากเงินเดือนอีกส่วนหนึ่ง แอนตั้งใจเก็บเงินส่วนนี้เพื่อการแปลงเพศ แต่ด้วยความที่แอนเป็นคนใช้เงินเก่งชอบเที่ยวและหมดไปกับเรื่องแต่งตัว เสริมความงาม ความตั้งใจที่จะเก็บเงินไว้สำหรับผ่าตัดแปลงเพศจึงไม่สำเร็จ แต่แอนก็ได้ความสำเร็จเรื่องอื่นมาแทน คือแอนสามารถลดความอ้วนและกำจัดหนองคราแบบถาวรได้สำเร็จ ทำให้แอนสวยขึ้นดูเป็นผู้หญิงมากขึ้น

“ตอนนั้นรู้สึกว่าคุณตัวเองสวขขึ้นมากผิดปกติ ใกรๆก็ชมโครงหน้าเดิมคืออยู่แล้วตาโต จมูกโด่ง เรามีเชื้อได้เพราะพ่อแม่เป็นคนได้ แต่คิดที่เมื่อก่อนอ้วนมากทำให้เครื่องหน้าไม่เด่น นีลด ไป 30 กิโลเลขทำให้ตัวเล็กลงมาก เคยเจอรุ่นน้องที่มหาวิทยาลัยรุ่นน้องจำไม่ได้ พอไปเจอเพื่อนๆ ตกใจกันใหญ่เปลี่ยนไปมากชมว่าสวขกันทุกคน เราภูมิใจคิดว่าต่อไปต้องไม่ปล่อยตัวให้อ้วนจะได้ สวขตลอด เป็นกะเทยมันลำบากไม่เหมือนผู้หญิง ไม่สวขไม่เป็นไร แต่กะเทยต้องสวขไม่งั้นจะไม่ ได้รับความสนใจ และโดนดูถูกด้วยถูกหาว่าเป็นกะเทยเขินบ้าง ว่าไม่สวขแล้วยังจะเป็นกะเทยบ้าง เมื่อก่อนตอนยังไม่กำหนดหนดเราแบบถาวรจะเป็นคนที่มีหนดเยอะมาก ก่อนแต่งหน้าต้องนั่ง ถอนหนดเป็นชั่วโมง แล้วยังมีรองพื้นปิดอีกกว่าจะแต่งหน้าเสร็จใช้เวลาเกือบ 3 ชั่วโมง แต่พอ ทำเสร็จแล้วสวขขึ้นมากผิวหนังก็เนียนขึ้นไม่เป็นรอยตะปุ่มตะป่ำ”

แอนมีโอกาสพูดเรื่องการแปลงเพศกับที่บ้านเมื่อตัดสินใจที่จะซื้อรถ โดยคุยกับแม่และ น้าเรื่องขอกู้เงินจากธนาคารจะได้ๆเงินก้อนมาที่เคียวทำทุกอย่างและค่อยผ่อนใช้ ซึ่งก็ทำเรื่องได้ไม่ ยากให้น้าเขยค้าประกันเพราะเป็นผู้จัดการธนาคาร “ตอนคุยกับแม่ที่แรกแม่ก็ห้ามไม่อยากจะให้แปลง เพศกลัวอันตราย แต่ทนลูกคือไม่ไหวและน้าก็ช่วยพูดอีกแรงทำให้ต้องอนุญาต ตอนนั้นตัวเองคิด ว่าถ้าไม่อนุญาตก็ไม่ได้แล้วอย่างไรเราก็ทำแม่ และเราก็คิดว่าตัวเองทำงานมีรายได้อันคงพอ มี ความรับผิดชอบการตัดสินใจเป็นเรื่องของตัวเองแล้ว สุขหรือความพอใจก็ขึ้นอยู่กับตัวเรา เอง”

ดังนั้นเมื่อแอนลางานได้จึงเข้ารับการผ่าตัด โดยใช้สถานที่ของโรงพยาบาลเอกชนที่ หมอเป็นคนจัดการเอง การผ่าตัดของแอนใช้เวลาานพอสมควรเพราะต้องทั้งผ่าตัดแปลงเพศและ เสริมหน้าอกด้วย เมื่อผ่าตัดเสร็จแล้วต้องพักฟื้นและไม่ให้แผลโดนน้ำอย่างน้อย 7 วัน แอนยอมรับว่ากลัวการผ่าตัดเหมือนกันกลัวการวางยาสลบกลัวไม่ฟื้น

ปกติก่อนแปลงเพศจะต้องมีการทดสอบทางจิตวิทยา แต่คลินิกหมอที่แอนติดต่อเข้ารับ การผ่าตัดเป็นคลินิกเอกชนจึงไม่ได้มีการทดสอบ และแอนก็ได้คุยกับหมอบอกว่าตนเองต้องการเป็น ผู้หญิงจริงๆ ไม่อยากมีอวัยวะเพศชาย และแอนก็ไม่เคยใช้ ไม่เคยช่วยตัวเองคิดว่าเอาไว้ก็ไม่มี ประโยชน์ ประกอบกับตนเองได้มีวิถีชีวิตแบบผู้หญิงตั้งแต่อยู่มหาวิทยาลัย และคบแต่กับเพื่อน

ผู้หญิง ไปเที่ยวไปรับน้องกินนอนด้วยกันกับเพื่อนผู้หญิง ไม่เคยคิดมีความรู้สึกทางเพศกับผู้หญิง ที่ตัดสินใจผ่าตัดแปลงเพศเพราะว่าจะได้เป็นผู้หญิงที่สมบูรณ์

หลังแปลงเพศแล้วแอนรู้สึกว่ามันใจชื้น จากเมื่อก่อนที่เคยกลัวว่าคนอื่นจะรู้ว่าแอนไม่ใช่ผู้หญิง ถึงแม้ว่าจะใส่กระโปรงและเพื่อนๆ ชื่นชอบว่าดูภายนอกแล้วเป็นผู้หญิง แต่แอนก็ยังกลัวว่าคนอื่นจะรู้ว่าแอนยังเป็นผู้ชายอยู่ ด้วยความที่กลัวสายตาคนภายนอก แอนมักจะถือผ้าเช็ดหน้าเพื่อไว้ปิดหน้าปิดปาก ขณะนี้แอนรู้สึกเหมือนสายตาคอนเปลี่ยนไป ซึ่งไม่แน่ใจว่าแอนคิดไปเองหรือเป็นเพราะแอนมันใจชื้น จึงไม่กลัวว่าจะมีคนจับได้ ขณะนี้แอนรู้สึกว่าตนเองมีทุกอย่างเหมือนผู้หญิงคนอื่น ความรู้ความสามารถก็มีไม่ให้ใครมาว่าได้ ยังมีแฟนแล้วยังทำให้แอนรู้สึกมั่นใจมากขึ้น เพื่อนๆ ก็บอกว่า รู้สึกเหมือนแอนเป็นผู้หญิงมากขึ้น ซึ่งก็คงเป็นเพราะฮอร์โมนเพศชายลดลง และทานฮอร์โมนเพศหญิงเป็นประจำ ทำให้ผิวพรรณเปล่งปลั่งนวลเนียนเหมือนผู้หญิง

“หลังจากผ่าตัดแล้วรู้สึกทุกอย่างดีขึ้น เรื่องงาน เรื่องความรัก ในตอนแรกเป็นห่วงเหมือนกันว่าอนาคตจะเป็นอย่างไร พอแปลงเพศแล้วกลัวว่าจะต้องอยู่คนเดียวแต่งงานไม่ได้ โชคดีที่มาเจอแฟนคนนี้เค้ารักและเอาใจเรา ไม่รู้ว่าจะรักจริงหรือเปล่าอีกนานแค่ไหน แต่ตอนนี้มีความสุขมากถึงแฟนจะอายุน้อยกว่านิคหน้อยก็ไม่ใช่ไร เค้าพาเราไปรู้จักกับพ่อแม่เค้าด้วย ดูๆ แล้วพ่อแม่เค้าก็ไม่ได้รังเกียจเรา เพราะตั้งแต่ลูกเค้ามาคบกับเราก็ทำตัวดีขึ้น ขยันไปโรงเรียนตั้งใจเรียนจนจบ ปวส. ตอนนี้อยู่ มสช. ต่อ ถึงแฟนจะยังไม่ได้ทำงานแต่ด้วยความที่เป็นลูกคนรวยเลขมีเงินใช้จ่ายพอสมควร มีเลี้ยงเราได้บ้าง ซื่อของเล็กๆ น้อยๆ ให้เป็นของขวัญในโอกาสพิเศษเสมอๆ แต่ตรงนี้เราก็ไม่ได้คิดจะเอาอะไรจากเค้าอยู่แล้ว ถ้าเค้ายังดีกับเราก็คบกันไปเรื่อยๆ ที่แรกก็เห็นเค้าอายุน้อยกว่า กลัวจะเป็นพวกมาเกาะเรากินเหมือนกัน แต่พอกบไปเรื่อยๆ รู้ว่าไม่ใช่รู้สึกดีใจที่มีคนจริงใจกับเรา เคยถามเค้าว่าไม่รู้หรือว่าเราเป็นกะเทยทำไมถึงยอมคบกับเรา เค้าก็บอกว่าที่แรกก็ 모르 มารู้ตอนที่เรายกแต่ก็ช่วยไม่ได้ชอบไปแล้ว เพราะปกติเป็นคนถูกใจคนยากอยู่แล้ว เคยคุยกันเรื่องอนาคตคิดว่าคงจะอยู่ด้วยกันแน่ แต่เรื่องจัดงานแต่งงานยังไม่รู้ว่าจะได้จัดหรือเปล่า เรื่องลูกแฟนไม่อยากมีอยู่แล้ว ไม่ชอบเด็ก กลัวเลี้ยงยาก กลัวเป็นเด็กไม่ดีเหมือนตัวเอง ยิ่งถ้าเป็นผู้หญิง

ยิ่งแก้ไขใหญ่เสียคนง่าย คิดว่าดีแล้วที่ไม่ต้องมีลูก อนาคตยังไม่รู้ว่าจะเป็นอย่างไรมาก่อนกับแฟนคนนี้ ได้นานเท่าไร? แต่ตอนนี้เราก็คงพยายามทำตัวให้มีความสุขที่สุด”

ส่วนในเรื่องของความเชื่อในศาสนา แอนมีความเชื่อในเรื่องของบุญกรรม ตามลักษณะของพุทธศาสนิกชนที่เหมือนคนส่วนใหญ่ในสังคมปัจจุบันทั่วไป ที่ไม่ได้เคร่งในศาสนามากนัก เพียงแค่ยึดหลักในการทำมาดีละเว้นความชั่ว และมีการไปวัดเมื่อมีโอกาสที่เหมาะสม “มีไปทำบุญที่วัดในวันสำคัญต่างๆบ้าง เมื่อมีโอกาสเช่นไปกับที่บ้านหรือมีเพื่อนชวนไป แต่โดยตัวเองแล้วไม่ค่อยเคยคิดที่จะไปเอง ไม่ได้เอนดีแต่ก็ไม่ได้นึกถึง เรารู้แต่ถ้าเราทำความดีเราจะได้พบสิ่งที่ดีๆ มีความสุข เชื่อในเรื่องบาปบุญคุณโทษ ไม่คิดว่านรกกับสวรรค์มีจริง แต่การกลับชาติมาเกิดเพื่อชดใช้กรรมก็เหมือนกับการตกนรกถ้าเราเกิดมาในที่ไม่ดี ทุกครั้งที่เราทำบุญสวดมนต์จะภาวนาให้เรามีความสุขคนรอบข้างมีความสุข สุขภาพแข็งแรงไม่มีโรคภัยไข้เจ็บ”

กรณีที่ 2 : บี

บีอายุ 26 ปี เป็นบุตรชายคนสุดท้องของครอบครัวที่มีลูกชาย 5 คนและลูกสาว 2 คน ครอบครัวของบีเป็นคนกรุงเทพฯ แม้ว่าบีจะเกิดมาในครอบครัวที่มีพี่น้องมากมาย พร้อมทั้งพี่ชายพี่สาว แต่ด้วยความที่บีเป็นน้องคนสุดท้องและอายุห่างจากพวกพี่ๆพอสมควร ประกอบกับทั้งพ่อและแม่ของบีทำงานด้วยกันทั้งคู่ จึงทำให้ในวัยเด็ก บีไม่ค่อยสนิทสนมกับคนในครอบครัวเท่าไรนัก บีต้องอยู่กับพี่เลี้ยงเกือบตลอดเวลา ความทรงจำของบีในวัยเด็กจึงไม่ค่อยมีเรื่องของคนอื่นนอกจากพี่เลี้ยงของตนเอง ซึ่งเป็นสิ่งที่บีประทับใจมาก บีเล่าว่า

“ตอนเด็กๆอยู่กับพี่เลี้ยงตลอด พวกพี่ๆไปโรงเรียนกันหมดพ่อแม่ก็มัวแต่ยุ่งอยู่กับงาน ตอนนั้นยังอยู่ในช่วงสร้างตัวใหม่ๆ ก็เลยได้อยู่กับพี่เลี้ยง พี่เลี้ยงชอบพาไปเล่นกับเด็กๆข้างบ้าน เพราะที่บ้านนั้นก็ยังมีพี่เลี้ยงเด็กเหมือนกัน พวกพี่เลี้ยงชอบไปคุยกัน และบอกว่าบีสวยงามจะเป็นเด็กผู้หญิง หน้าผากสวยเหมือนอภัสรา ประทับใจมากจำได้ไม่ลืม ตอนนั้นไม่รู้หรือว่าคำว่าสวยเขาใช้กับเด็กผู้หญิง ดีใจที่เขาชมเรา ยังมีคนทักบอกว่าเป็นเด็กผู้หญิง เวลามีญาติมาที่บ้าน หรือมีคนมาเยี่ยมมักจะชอบซื้อของเล่นของเด็กผู้หญิงมาฝาก ทำให้เราคุ้นเคยกับของเด็กผู้หญิง”

ตอนเด็กบีไม่ค่อยมีประสบการณ์ ในการอยู่ร่วมกับพี่ชายพี่สาว และคนในครอบครัวเท่าไรนัก เมื่อบีเข้าโรงเรียนแล้ว บีก็ยังคงสนิทสนมคลุกคลี อยู่กับกลุ่มเด็กผู้หญิงมากกว่าเพราะเด็กผู้หญิงเรียบร้อยตั้งใจเรียน ไม่กระโดดโลดเต้นเหมือนเด็กผู้ชาย บีจึงเป็นเด็กเรียนดีเรียบร้อยเป็นที่รักของครู โดยปกติครูมักจะชอบเด็กเรียบร้อยอยู่แล้ว จึงทำให้บีไม่เป็นที่สนใจ ที่จะทำกิจกรรมมองเห็นถึงความแตกต่างแปลกแยกจากเด็กผู้ชายคนอื่นๆ แต่สำหรับในกลุ่มเพื่อนด้วยกันแล้ว จะเห็นว่าบีเป็นคนที่แตกต่างกันจากเพื่อนผู้ชายคนอื่น แต่ก็ไม่ได้ทำให้บีรู้สึกว่าเป็นเรื่องจริงจังแต่อย่างใด

“ตอนอยู่ป.5 เพื่อนผู้ชายในห้องล้อว่าเป็นตุ๊ด แต่ตอนนั้นไม่ได้คิดว่าตัวเองเป็นตุ๊ดรู้สึกว่าเป็นพวกตุ๊ดน่าเกลียด คิดแต่ว่าตัวเองเป็นผู้ชายเรียบร้อยไม่ชอบเล่นอะไรรุนแรงโลดโผนหรือเล่นจนเนื้อตัวสกปรกเหงื่อไหลโคลนซ้อๆ เลบคิดว่ายู่กับผู้หญิงดีกว่าเรียนก็เก่งครูก็รัก ตอนนั้นคนที่ได้เป็นหัวหน้าห้องมีแต่คนเก่งๆทั้งนั้น แล้วเราก็ได้เป็น ก็ดีใจ รู้สึกดีมีคนให้ความสำคัญ”

จนกระทั่งขึ้นชั้นมัธยม ทางบ้านของบีให้บีไปสอบเข้าโรงเรียนชายล้วนที่มีชื่อเสียง เพราะที่บ้านต้องการให้เรียนโรงเรียนดีเป็นที่นิยมในสมัยนั้น พอเริ่มเข้าไปเรียนที่โรงเรียนใหม่ แยกจากเพื่อนผู้หญิงมาเจอกลุ่มตุ๊ดในโรงเรียนใหม่ มีหลายคนมีทุกชั้นปีตั้งแต่ ม.1-ม.6 และที่สำคัญคือจะรู้จักกันหมดทั้งรุ่นพี่รุ่นน้อง เนื่องจากเป็นกลุ่มที่มีลักษณะเด่นพิเศษ ที่สามารถเห็นได้ และรับรู้ว่าเป็นพวกเดียวกัน จึงมักจะเกาะกลุ่มกันไว้ เพื่อจะได้รวมตัวกันทำกิจกรรมต่างๆเพราะถ้าเป็นเด็กผู้ชายปกติ จะไม่มาคลุกคลีกับกลุ่มนี้ถึงขั้นสนิทสนมไปไหนมาไหนด้วย นอกจากนี้ มีคนไหนที่เหมือนผู้หญิงมากและดูดีที่สุด เป็นดาวเด่นในโรงเรียน นักเรียนทุกคนรู้จักหมด มีผู้ชายมาสนใจมาจีบจนถึงขั้นคบกันเหมือนแฟน เป็นที่เปิดเผยกันในโรงเรียน ในแต่ละรุ่นก็จะมีคนเด่นประมาณ 1-2 คนทุกรุ่น “กลุ่มเราที่โรงเรียนจะเรียกตัวเองว่ากะเทยหรือนางก้อ แต่ในความรู้สึกคำว่านางก้อ มักจะถูกใช้ในแง่ไม่ค่อยดีทำไรบ่งบอกถึงความดูถูกหรือเอาไว้ใช้เรียกกะเทยพวกอื่นที่ชอบทำตัวกะแคะๆ ตอนแรกตัวเองยังไม่ได้เข้าร่วมกลุ่มกะเทยเพราะยังไม่คิดว่าตัวเองเป็นกะเทย พออยู่ไปอยู่มากก็เริ่มยอมรับว่าตัวเองเป็นเลยได้เข้าร่วมกลุ่มตอนม.2”

การที่โรงเรียนนี้มีหลายคนที่มีพฤติกรรมการแสดงออกว่าเป็นกะเทยอย่างชัดเจน ทำให้เห็นชัดถึงความแตกต่างระหว่างกะเทยกับกลุ่มเด็กผู้ชาย ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของกริยาท่าทาง คำพูด หรือการแต่งกาย กะเทยมักจะใช้คำพูดแทนตัวเองว่า “ฉัน” และแทนการเรียกคนอื่นว่า “เธอ” หรือ “หล่อน” พร้อมทั้งมีท่าทางที่กระตุงกระตัง ทำให้บีเกิดการตัดสินใจว่าตัวเองควรจะอยู่กับกลุ่มไหน และบีก็ได้ข้อสรุปว่าตนเองควรจะอยู่กับกลุ่มกะเทยมากกว่า เนื่องจากมีอะไรที่คล้ายกันมากกว่า โดยเฉพาะในเรื่องของความคิดความชอบ “แรกๆที่ยังไม่ได้รวมกลุ่มกับเพื่อนกะเทย ในห้องเราก็จะเป็นคนเรียบร้อย เป็นนิสัยปกติอยู่แล้ว ทำให้ดูนุ่มนวลเหมือนผู้หญิง เพื่อนผู้ชายในห้องไม่ยอมสนิทด้วย จับกลุ่มกับกะเทยในห้องก่อน แล้วถึงได้ถูกดึงไปรวมกลุ่มกับกะเทยคนอื่นฯ”

การเข้าร่วมกลุ่มของบีสามารถเข้าร่วมได้เฉพาะที่โรงเรียน และเวลามีนงานพิเศษต่างๆ เพราะบีไม่สามารถมีกิจกรรมกับเพื่อนในตอนเย็นก่อนกลับบ้าน หรือวันเสาร์อาทิตย์ได้เพราะบ้านบีอยู่ไกลทำให้ต้องรีบกลับบ้าน และทางบ้านของบีไม่ค่อยอนุญาตให้ออกไปเที่ยวกับเพื่อนในวันหยุดบ่อยนัก นอกจากโอกาสพิเศษนานๆครั้งซึ่งจะเป็นช่วงเทศกาลหรือวันหยุดภาคเรียนหลังสอบเสร็จ

“ถ้าจะไปเที่ยวกลางคืนกับเพื่อนๆกะเทย จะนัดรวมตัวแต่งตัวด้วยกันก่อน สรรหาชุดกระโปรงแบบแปลกๆหูลู่ เอาแบบที่ดูแล้วไม่ว่าจะมีคนกล้าใส่ได้ยิ่งดี ใช้เวลาเป็นวันๆกว่าจะเสร็จ แต่งกันอย่างสุดฤทธิ์ ใครจะสวยกว่า หญิงกว่ากัน ตอนนั้นแต่งหน้าจัด สีส้นนี้ไอ้โฮเลข ปากมุกเวอร์ไม่อายใคร มีเพื่อนเยอะ พยายามทำตัวเด่นเพื่อเรียกร้องความสนใจจากผู้ชาย”

ชีวิตในโรงเรียนของบีมักจะคบหาสมาคมกับกลุ่มเพื่อนกะเทย มากกว่าเพื่อนผู้ชาย เพราะกะเทยที่อยู่หลายๆห้องต้องมาจับกลุ่มคุยกัน ส่วนใหญ่เรื่องที่คุยกันก็ไม่พ้นเรื่องผู้ชาย กับเรื่องความสวยความงาม ซึ่งเป็นที่สนใจของกลุ่มเสมอ และที่สำคัญคือกลุ่มที่เป็นกะเทยเหมือนกัน คุยกันรู้เรื่องมากกว่า ประกษาเรื่องต่างๆสนิทใจมากกว่า และรู้สึกว่าจะเข้าใจกันได้ดีกว่า ประกอบกับบีเป็นคนขี้อายจึงทำให้ไม่ค่อยได้คุยกับเพื่อนผู้ชาย ยกเว้นต้องมีงานที่ต้องทำร่วมกันในวิชาเรียน จึงทำให้ต้องพูดคุยกับเพื่อนผู้ชาย

ช่วงมัธยมบีมักจะคลุกคลีอยู่กับเพื่อนเป็นส่วนใหญ่ โดยเฉพาะกลุ่มเพื่อนกะเทยในโรงเรียน พฤติกรรมการแสดงออกของบีจึงมักจะได้รับมาจากเพื่อน ทำให้บีติดนิสัยของกะเทยและยอมรับว่าตัวเองเป็นกะเทยจากที่โรงเรียนนั่นเอง แต่บีมีจุดขัดแย้งในตัวเอง ที่ต้องปิดบังซ่อนเร้นไม่ให้คนในครอบครัวรู้ เพราะกลัวว่าคนในครอบครัวรับไม่ได้ และถ้ารู้ถึงพ่อกับแม่จะเสียใจ ดังนั้นเมื่อบีอยู่บ้านบีจึงเป็นคนเก็บตัว หลีกเลี่ยงการพบปะพูดคุยกับคนในบ้าน

“อยู่ที่บ้านจะไม่ค่อยได้พูดคุยกับใครพูดเฉพาะที่จำเป็นเวลาพูดคุยจะใช้รับเหมือนผู้ชาย โชคดีที่โรงเรียนอยู่ไกลต้องออกจากบ้านแต่เช้า กลับเย็นบางทีก็ถึงค่ำทำให้ไม่ต้องเจอกันบ่อยก็เลี้งๆกันไป สบายดี ไม่ชอบให้ใครมายุ่งมาจับผิด ตอนมัธยมที่บ้านจะไม่มีใครรู้ชัดว่าเราเป็นกะเทย และเราก็ไม่เคยคิดจะบอก ให้รู้เอง ก็รู้ว่าเค้าคอยดูอยู่แต่ไม่แน่ใจ ประกอบกับเราไม่สนิทกับที่บ้าน พ่อแม่ไม่อยู่ไปทำงานเมืองนอก เราอยู่กับพวกพี่ พี่ๆเค้าก็ไม่มีเวลาไม่มีใครสนใจใคร เคยคิดเหมือนกันว่า ถ้าเราไปเข้าโรงเรียนเดียวกับพี่ชายตอนขึ้นชั้นมัธยม เราคงจะไม่เป็นถึงขนาดนี้ เป็นความบังเอิญที่เราได้เข้ามาโรงเรียนนี้เลยได้แสดงออกอย่างเต็มที่”

เมื่อขึ้นชั้นมัธยมปลาย บีและเพื่อนๆก็พร้อมใจกันสมัครสอบเทียบตามสมัยนิยมขณะนั้น และด้วยความที่บีเป็นคนเรียนดีจึงทำให้สอบเทียบได้ในชั้นม.5 และสามารถสอบเอนทรานซ์ผ่านเข้าไปเรียนในมหาวิทยาลัยก่อนเพื่อนส่วนใหญ่

ชีวิตในรั้วมหาวิทยาลัยของบี แม้ว่าจะมีอิสระมากกว่าสมัยอยู่มัธยมก็ตาม แต่ด้วยความที่บีเรียนในมหาวิทยาลัยของรัฐบาลที่เก่าแก่และมีชื่อเสียง กฎระเบียบต่างๆจึงเคร่งครัดเพื่อรักษาชื่อเสียงของมหาวิทยาลัย ทำให้บีไม่สามารถแสดงออกอย่างที่ต้องการได้เท่าที่ควร บีจึงต้องแต่งตัวเป็นนิสิตชายต่างๆที่โดยใจจริงแล้วบีต้องการแต่งตัวเป็นนิสิตหญิงมากกว่า โดยเฉพาะขณะเป็นเฟรชชีเรียนอยู่ปีหนึ่งต้องผูกเนคไทด้วยซึ่งบีบอกว่า “อึดอัดมากต้องแต่งแมนใส่กางเกงขาขาว เสื้อเชิ้ตผูกไทรู้สึกขัดกับตัวเอง อาจด้วยไม่ชอบเจอเพื่อนๆที่โรงเรียนเลข กลัวโดนล้อ ยังคิดที่ไว้ผมยาวได้เลขลองไว้ผมยาวจะได้ดูหญิงขึ้นบ้าง แต่เอาไปเอามากก็ได้แค่ผมบ๊อบเพื่อนๆบอกว่าเหมาะกับเรา เหมือนเด็กผู้หญิงสไคส์ไสๆน่ารัก”

ปีเลือกเรียนสาขาศิลปภาษาที่คณะจึงมีผู้หญิงมากกว่า และผู้ชายที่มีส่วนใหญ่มักจะมีลักษณะไม่ค่อยเหมือนผู้ชาย ซึ่งปีก็เป็นหนึ่งในนั้นด้วย ในขณะที่มีกลุ่มเพื่อนสนิทเป็นเพื่อนผู้หญิง และกลุ่มเพื่อนนี้เอง ที่มีส่วนช่วยในการส่งเสริมพฤติกรรมการเป็นผู้หญิงของปี

“ตอนเรียนจับกลุ่มกับเพื่อนผู้หญิงไปไหนมาไหนด้วยกันตลอดใครมีแฟนก็พาเข้ามาให้เพื่อนในกลุ่มรู้จัก เพื่อนคนไหนมีคนมาจีบ หรือไปสนใจหนุ่มที่ไหนก็จะช่วยกันลุ้น หัวข้อสนทนาที่เป็นที่นิยมกันในกลุ่มก็ไม่พ้นเรื่องผู้ชายกับเรื่องแต่งตัวเสริมความงาม เคยลองใส่กระโปรงไปเรียนแต่โดนอาจารย์ว่า ว่าไม่รักสถาบันทำผิดกฎของมหาวิทยาลัย ว่าเราเสียๆหายๆ รู้สึกแย่มาก คงเป็นธรรมดาของอาจารย์แก่ๆหัวโบราณ และเราก็เรียนในคณะที่จะออกไปเป็นแม่พิมพ์ของชาติด้วยคงจะไม่ดีที่จะให้แบบอย่างที่ไม่เหมาะสมออกไปสู่เด็กๆ ตั้งแต่นั้นก็เลยไม่กล้าใส่อีก เราอุตส่าห์มั่นใจแล้วนะว่าเหมือนผู้หญิงแบบจับไม่ได้ถ้าไม่พูด เราเสียดใจอยู่มากพูดที่เฉลยหมดเลย มันเหมือนเป็นปมด้อยที่บอกให้รู้ว่าในโลกนี้ไม่มีใครสมบูรณ์แบบ รูปร่างเราเหมือนผู้หญิงอยู่แล้วขนาดตามแขน ขาก็ไม่ค่อยมี หนวดก็ไม่มี ผิวพรรณก็ขาวเนียนเหมือนผู้หญิงเพราะเรามีเชื้อจีนและก็กินยาคุมด้วย ตอนปี 4 เราไปทำตา 2 ชั้นมา กลายเป็นสาวหมวยตาโตเลขน่ารักมาก ใครเห็นเป็นชม มีแต่เสียงนี้แหละเป็นจุดเสียดอย่างมากมายของเรา เพื่อนกะเทยบางคนเสียงเหมือนผู้หญิงมากไม่รู้ว่าเป็นเพราะคัดจนเป็นปกติ หรือว่าเป็นอย่างนั้นเองแต่ที่แน่ๆผู้ชายบางคนฟังไม่ออกแล้วกัน”

พอเรียนจบได้ไปสมัครงานพร้อมเพื่อนๆ ึ่งในส่วนใหญ่ที่ไปสมัครมักจะเป็นงานด้านบริการ หรือประชาสัมพันธ์ที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษ เพราะปีเรียนจบเอกภาษาอังกฤษ ปีเลือกที่จะไปสมัครงานในส่วนที่เป็นงานของผู้หญิง เพราะปีคิดว่าตนเองก็มีรูปร่างหน้าตาเหมือนผู้หญิงอยู่แล้ว และด้วยความที่อยากให้คนอื่นที่ทำงานยอมรับว่าตนเองเป็นผู้หญิงคนหนึ่ง จึงได้เปลี่ยนชื่อให้ดูเป็นผู้หญิงกว่าเดิม และใส่กระโปรงไปสมัครงาน โดยไปสมัครเป็นแอร์โฮสเตสของสายการบินบางกอกแอร์เวย์ แต่ปีถูกว่ากลับมา เพราะถึงแม้ว่าดูภายนอกแล้วปีจะเหมือนผู้หญิงคนหนึ่งแต่ในหลักฐานการสมัครงาน บัตรประชาชน สำเนาทะเบียนบ้าน และเอกสารต่างๆก็ยังมีค่านำหน้าชื่อว่านายอยู่ จึงเป็นไปได้ยากที่จะทำให้คนอื่นยอมรับว่าปีเป็นผู้หญิง โดยเฉพาะการทำงานในบริษัทหรือองค์กรที่มีชื่อเสียง อย่างไรก็ตามปีก็ยังพยายามหางานที่สามารถใส่ชุดกระโปรงไปทำงาน

ได้ ที่สุดบีกี้ได้งานทำที่บริษัทแห่งหนึ่ง เป็นบริษัททำหนังสือเกี่ยวกับการตกแต่งบ้าน บีกี้ได้เข้าทำงานในฝ่ายโฆษณา ซึ่งลักษณะงานจะเป็นการติดต่อหาลูกค้าให้มาลงโฆษณาในหนังสือ

โดยบรรทัดฐานของสังคมแล้วบีกี้อาจจะดูแตกต่างไปจากคนอื่นๆ ลักษณะงานที่จะเปิดโอกาสให้บีกี้แสดงความสามารถได้จึงมีค่อนข้างจำกัด ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นงานที่เกี่ยวกับด้านความสวยความงาม การประชาสัมพันธ์หรืองานด้านความบันเทิง การที่บีกี้ได้ทำงานในบริษัทแห่งนี้ โดยไม่มีความขัดแย้งเรื่อง การเป็นกะเทย และการอนุญาตให้บีกี้แต่งตัวเป็นผู้หญิงทำงานได้ จึงเป็นเรื่องที่ทนายต่อภาพพจน์ของบริษัทเป็นอย่างยิ่ง แต่หัวหน้างานของบีกี้กลับมีความคิดว่าลักษณะการชอบเป็นเรื่องส่วนตัว ไม่ควรใช้เป็นการตัดสินใจการทำงานของคน トラบโดที่ยังไม่ส่งผลกระทบต่อให้เกิดผลเสียต่องาน อาจจะเป็นข้อดีในแง่การเรียกร้องความสนใจจากลูกค้าได้ และมีส่วนให้ลูกค้าสามารถจำจุดเด่นของเซลส์ได้ ซึ่งจะมีผลต่อยอดขายโฆษณาของบริษัทด้วย เมื่อบีกี้ได้รับการยอมรับให้ทำงานที่สามารถแต่งตัวเป็นผู้หญิงไปทำงานได้แล้ว บีกี้จึงเริ่มมีความคิดที่จะเป็นผู้หญิงเต็มตัว บีกี้จึงวางแผนที่จะเข้ารับการผ่าตัดแปลงเพศ เมื่อบีกี้ทำงานได้ 3 ปีมีเงินเก็บพอสมควรแล้วบีกี้ได้ไปปรึกษาหมอสัตถกรรมที่คลินิกที่มีชื่อเสียงแห่งหนึ่ง ซึ่งบีกี้ได้รับคำแนะนำมาจากเพื่อนๆ ในที่ทำงาน แต่บีกี้ต้องปิดบังกับทางบ้านเรื่องที่จะแปลงเพศ บีกี้จึงต้องไปอยู่ที่บ้านเพื่อนผู้หญิงที่ทำงานด้วยกัน เพื่อพักฟื้นหลังผ่าตัด

“ตอนที่ตัดสินใจแปลงเพศ รู้อยู่แล้วว่าต้องหาที่อยู่ กลับบ้านไม่ได้แน่ๆ ถ้าพ่อรู้แล้วว่าพ่อจะช็อกแล้วเป็นอะไรไป ก็เลยโกหกพ่อ บอกว่าไปต่างจังหวัดอาทิตย์หนึ่ง เพราะช่วงพักฟื้นเราจะอาบน้ำไม่ได้เลยต้องมีคนดูแล ได้เพื่อนคนที่ไปอยู่ด้วยนี่แหละช่วยเช็ดตัวให้ ต้องขอบคุณเพื่อนคนนี้จริงๆ หลังพักฟื้นประมาณ 7 วัน แผลแห้งดีแล้วต้องไปหาหมออีกครั้งดูแผลว่าเรียบร้อยดีมั๊ย หลังจากนั้นหมอมจะให้กินฮอร์โมนเพศหญิง กินทุกวันๆ ละเม็ด จะได้เพิ่มสัดส่วนความสวยงามเหมือนผู้หญิง ตอนผ่าตัดไม่ได้ทำหน้าอกด้วยคิดว่าตัวเองมีพอสมควรแล้ว กินยาคุมมาตลอดตั้งแต่มัธยมทำให้พอมีหน้าอกบ้าง แต่พอมือให้ฮอร์โมนมากิน เรากินไม่ได้แพ้สิ่วขึ้นคันตัวไปหมดเลยกลับมากินยาคุมเหมือนเดิม”

หลังแปลงเพศแล้วบีมีความมั่นใจมากขึ้น ไม่กลัวว่าจะมีคนว่าเป็นกะเทย เวลาไปไหนมีคนมองบีก็คิดว่ามองเพราะตัวเองสวย บีเคยมีแฟนและได้คบกันประมาณเดือนหนึ่ง เลิกกันเพราะรู้ว่าบีเป็นกะเทย “ที่เลิกกับแฟนเพราะเค้าอยากจะได้งานมีลูก เป็นคนมีอายุแล้วพร้อมจะมีครอบครัว ทีแรกเค้าตั้งใจจะคบกับเราเพื่อแต่งงาน แต่พอรู้ว่าเราเป็นกะเทยก็รับไม่ได้ และสังคมคนที่บ้านเค้าก็รับไม่ได้ด้วยเค้าเป็นคนมีตระกูลมีเชื้อสาย เราไม่ค่อยเสียใจเท่าไรกับคนที่ไม่ได้ชอบมาก เพียงแต่รู้สึกดีที่เค้าคบกับเรา ปฏิบัติต่อเราเหมือนผู้หญิงคนหนึ่ง จริงๆแล้วเรามีคนที่ชอบอยู่แล้วเป็นรักแรกขังใจก็ไม่ลืมและเป็นผู้ชายคนแรกในชีวิตด้วย ถึงแม้ว่าเขาจะไปมีแฟนเป็นผู้หญิงแล้วก็เถอะ มันฝังใจขนาดไม่คิดต่อมาหาเราเลยเกือบ 3 ปีแล้วเราก็งงอยากรู้เรื่องของเขาคงคอยหลอกถามเอาจากพวกเพื่อนๆ และต้องไม่ให้เพื่อนเค้ารู้ด้วยว่าเราชอบเค้าหรือเคยมีอะไรกัน ช่วงนี้เราก็มักจะไปเที่ยวกับผู้ชายคนอื่นเหมือนกันแต่ก็ไม่รู้สึกชอบ ครั้งเดียวเล็ก จนเดี๋ยวนี้ก็ยังไม่มีใครอีก เรามีความหวังว่าจะเจอใครสักคนที่รักเราอยู่กับเรา เรากลัวความเหงา ไม่มีเพื่อน ถ้าเพื่อนที่คบกันอยู่ตอนนี้ไปมีแฟนกันหมด เรารู้สึกเหมือนจะถูกทิ้งอยู่คนเดียว คุยกับเพื่อนที่เป็นกะเทยเหมือนกันว่าอนาคตพวกเราไปอยู่ด้วยกัน อยู่บ้านเดียวกันหรืออยู่คอนโดเดียวกันจะได้เจอกันง่าย ๆ พุดเอาไว้นั่นๆไม่รู้ว่าจะเป็นอย่างไง ตอนนี้อยู่กับพ่อแม่ไปเรื่อยๆ”

บีมีความคาดหวังว่าในอนาคตคงจะมีความสุข ถ้าทำแต่สิ่งดีๆย่อมจะได้รับผลดีตอบแทน ไม่ได้คิดว่าจะต้องทำบุญมากๆ แล้วจะเป็นผลดีแก่ตนเองในชาตินี้หรือชาติหน้า ที่ทำเป็นเพราะเป็นสิ่งที่ได้รับการสั่งสอนมาตั้งแต่เด็กว่าการทำบุญเป็นสิ่งที่ดี เมื่อมีโอกาสบีจะทำบุญทำทานทุกครั้ง บีมีความเชื่อในเรื่องบาปบุญคุณโทษ โดยเฉพาะสิ่งที่กระทำต่อพ่อแม่ถ้าทำให้พ่อแม่เสียใจลูกจะบาป บีแทบจะไม่ได้เข้าวัดเลยตั้งแต่จบจากโรงเรียนมัธยมแล้ว ยกเว้นจะมีเพื่อนชวนไปจึงได้ไป บีให้ความเห็นว่า “ไม่ค่อยได้นึกถึงเรื่องที่จะต้องไปทำบุญ ทุกวันนี้กิจกรรมเยอะมาก ทั้งเรื่องงานเรื่องเพื่อนก็หมดเวลาแล้ววันหนึ่งๆ ถ้ามีโอกาสก็ทำเท่าที่ทำได้เพราะรู้ว่าทำแล้วดี ได้รับการปลุกฝังมาอย่างนั้น แต่ไม่รู้ว่าเป็นอย่างไร คิดว่าคงเหมือนคนอื่นทั่วไป” สำหรับในเรื่องอื่นๆ บีไม่ค่อยเชื่อเรื่องหมอดู ดวง โหราศาสตร์ และคิดว่าทุกสิ่งทุกอย่างขึ้นอยู่กับตัวเราเอง ยกเว้นเรื่องของเนื้อคู่ที่บีมักจะยอมรับว่า ตนเองเป็นคนไม่มีคู่ไม่มีใครมาสนใจจริงจัง ไม่เหมือนเพื่อนคนอื่นที่มีแฟน ซึ่งบีมักจะพูดเสมอว่า “ฉันเป็นคนโศกไม่ดีไม่มีดวงเรื่องงาน เรื่องคู่ ไม่

เหมือนเพื่อนบางคนที่หางานได้เร็ว ไม่มีปัญหา และยังมีแฟน มีผู้ชายมาจีบหลายคนทั้งที่ผู้ชายก็รู้ว่าเพื่อนกะเทยก็ยังชอบ ไม่เหมือนเรา พอผู้ชายรู้ว่าเราเป็นกะเทยเลิกทุกทีเลย”

กรณีที่ 3 : หลิง

ครอบครัวของหลิงเป็นคนกรุงเทพฯ ที่บ้านมีผู้หญิงมากกว่าผู้ชายเพราะมีพี่สาว 3 คน และหลิงเป็นคนสุดท้อง แม่เป็นแม่บ้านพ่อทำงานคนเดียวและต้องเดินทางต่างจังหวัดบ่อยจึงทำให้หลิงคุ้นเคยกับผู้หญิงมาก ประกอบกับการที่แม่และพี่สาวของหลิงไม่สนับสนุนให้ไปเล่นกับเด็กผู้ชายนอกบ้าน จึงทำให้หลิงไม่เคยเล่นกับเด็กผู้ชายเลย จนมีความรู้สึกที่ไม่ชอบเล่นอะไรแรงๆ เหมือนเด็กผู้ชาย

“ตอนเด็กอยู่กับแม่กับพี่สาวตลอด พ่อไปทำงานกว่าจะกลับบ้านก็อาทิตย์ละครั้งหรือบางที่เป็นเดือนก็มี เราอยู่บ้านเห็นพี่สาวทำอะไรเล่นอะไรเราก็เล่นด้วยตลอด พี่สาวแต่งตัวอย่างไรเราก็อยากแต่งบ้างตอนนั้นยังจำความไม่ได้แต่แม่มาเล่าให้ฟังว่าร้องไห้อยากใส่กระโปรงเหมือนพวกพี่ๆ ให้ใส่กางเกงก็ไม่เอาจนแม่ต้องยอมเพื่อตัดความรำคาญ ตั้งแต่นั้นมาใส่กระโปรงตลอด เคยไปซื้อรูปเก่าๆ มาดูเห็นตัวเองใส่กระโปรงจริงๆ เพิ่งมาเลิกใส่ตอนโดนเด็กข้างบ้านล้อก่อนเข้าโรงเรียนอนุบาล พอเข้าเรียนอนุบาลแล้วก็โดนล้ออีกว่าเป็นกะเทยด้วยความที่เราเป็นเด็กเรียบร้อยแต่ตอนนั้นเรายังไม่รู้ว่าเป็นอะไร คิดว่าคงเป็นเพราะท่าทางเราคงเหมือนผู้หญิง อยู่บ้านเราจะใช้คำพูดและท่าทางพี่สาวทุกอย่างเพราะรู้สึกว่าถ้าเราทำอย่างนั้นแล้วแม่จะพอใจที่เราเป็นเด็กดีเรียบร้อยว่าง่าย จะเอ็นดูเรามากขึ้น”

ช่วงที่เรียนอนุบาลมีคนไปพูดกับแม่ว่า หลิงดูเรียบร้อยผิดปกติ มีลักษณะท่าทางเหมือนผู้หญิง แม่กลัวว่าหลิงจะเป็นกะเทย เมื่อจะเข้าเรียนชั้นประถม จึงให้หลิงเข้าโรงเรียนชายล้วน แต่หลิงรู้สึกตัวแล้วว่าตัวเองไม่เหมือนเพื่อนผู้ชายคนอื่น เพียงแต่ยังไม่ได้แสดงออกมาก เพราะในโรงเรียนนั้นไม่มีใครแสดงออกว่าเป็นกะเทย แต่ช่วงนั้นหลิงก็คบอยู่กับเพื่อนกลุ่มที่มีลักษณะการแสดงออกที่มองจากสายตาคนภายนอก ดูเรียบร้อยกว่าเด็กผู้ชายคนอื่น หลิงจึงมีกิริยาท่าทางเรียบร้อย และตั้งใจเรียน หลิงถูกเพื่อนผู้ชายล้อว่าเป็นกะเทย แต่หลิงไม่สนใจ พอเรียนจบ

ชั้นมัธยมต้นที่โรงเรียนนี้แล้ว แม่ให้หลังไปสอบเข้าโรงเรียนรัฐบาลซึ่งก็เป็นโรงเรียนชายล้วนอีก จึงเป็นความบังเอิญที่ให้หลังได้เข้ามาเรียนในโรงเรียนที่มีกะเทยหลายคน และแสดงออกเป็นที่เปิดเผย ทำให้หลังได้เห็นเป็นแบบอย่างและกล้าแสดงออกมากขึ้น เมื่อหลังได้เข้ามาเรียนในโรงเรียนนี้แล้วหลังก็ได้จับกลุ่มกับเพื่อนกะเทยทันที หลังบอกว่า “คงเป็นเพราะอันมานานพอมาเจอกลุ่มที่กล้าก็เลยเป็นอย่างชัดเจน เริ่มแต่งหน้า เซ้ตผม กินยาคุมให้มีหน้าอกตอนนั้นเป็นที่ฮือฮามากหน้าอกใหญ่ชอบที่ผู้ชายสนใจ ตอนเรียนม.ปลายมีความสุขมาก สนุกอยากมาโรงเรียนทุกวันได้เจอเพื่อนคุยกัน มาโรงเรียนแต่เช้าตรู่อยู่จนเย็นพระอาทิตย์ตกผู้ชายเล่นกีฬาเชียร์คนหล่อๆกันเป็นที่กรี๊ดกร๊าดสนุกสนาน พวกผู้ชายก็ชอบที่เราสนใจ เพราะถ้าผู้ชายคนไหนที่กะเทยชอบมันใจได้เลยว่าคนนั้นหล่อ หรือไม่ก็แมนมากเป็นที่ต้องตาต้องใจของกะเทย ที่โรงเรียนกลุ่มเราต้องเป็นที่สนใจที่สุดอยู่แล้วไม่มีผู้หญิงพวกเราเลยสวยสุด”

ช่วงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ชีวิตของหลังใช้เวลาอยู่กับเพื่อนกะเทยมาก จึงทำให้พฤติกรรมของหลังแสดงออกอย่างชัดเจน ซึ่งทำให้ทางบ้านรับรู้ในความเป็นกะเทยของหลัง และเกิดปฏิกิริยาต่อต้าน หลังจึงตัดสินใจคุยกับที่บ้านและยอมรับว่าตัวเองเป็นกะเทย “พอเข้าโรงเรียนใหม่ ม.ปลายเราเจอเพื่อนที่ทำให้แสดงออกมากขึ้นที่บ้านเลข ๖ จับได้จริงๆตอนที่เรากันคิ้วให้บางลง เราก็ดูหน้ามาก มันเลยเห็นชัดเจน พอเป็นคนมาพูดกับเราเองว่า กันคิ้วไข่ม็บ แล้วเขียนคิ้วด้วยหรือเปล่า ตอนนั้นถูกด่ามากแล้วครั้งนั้นครั้งเดียวพอไม่เคยพูดว่าเรอีกเลย แต่เราก็อธิบายว่าเราเข้าหน้าพอไม่ค่อยคิด ไม่สนิทสนมพูดคุยเล่นด้วยเหมือนเมื่อก่อน แต่กับแม่นี้เราเข้าไปคุยกับแม่ตรงๆเลย ว่า เราเป็นกะเทยรู้ว่าแม่รับไม่ได้แม่นิ่งฟังเราพูดตาลอย เปิดทีวีแต่ไม่ได้ดู นอนไม่หลับหลายคืนยังดีที่ได้พวกพี่สาวช่วยปลอบ แม่บอกว่าจะพาเราไปหาหมอ แต่เราไม่ไปเรารู้ว่าถึงไปก็ช่วยอะไรไม่ได้ ไม่หายหรือเราเห็นเพื่อนเราไปมาแล้ว ก็ไม่เห็นจะเปลี่ยนแปลงอะไรได้ยังคงเป็นกะเทยเหมือนเดิม เราคิดว่า คนมันจะเป็นอย่างไรก็เป็นเพียงแต่จะแสดงออกหรือเปล่าเท่านั้นเอง รู้สึกเหมือนกันว่าตั้งแต่บอกกับที่บ้าน ความสัมพันธ์กับพ่อแม่ลง ไม่ค่อยคุยกันเหมือนก่อน จากที่เคยคุยเล่น หยอกล้อกระโดดกอดเอวพ่อเหมือนตอนเด็กๆ ไม่กล้าทำแล้วเราเองก็ไม่กล้าสู้หน้าพ่อด้วย และพ่อคงไม่อยากเห็นหน้าเรา ไม่อยากรับรู้ว่าคุณชายตัวเองจะเป็นอย่างนี้ เราคิดว่าพ่อแม่คงเสียใจเรื่องที่เราเป็นลูกชายคนเดียว หวังให้สืบสกุลหรือไว้พึ่งพาบามแก่เฒ่า ตามลักษณะคนจีนที่

มักจะชื่นชมลูกชาย ตอนหลังพอเห็นว่าเราอยู่ได้ สอบเรียนต่อได้มีงานมีการทำก็เริ่มทำใจได้ เราก็มองไม่ค่อยทำอะไรให้เสียหายนะ”

เมื่ออยู่ชั้นมัธยมปลายหลังเลือกเรียนสายศิลปภาษา หลังก็เรียนได้ดีจนสามารถสอบเทียบ และเอนทรานซ์ติดเข้าไปเรียนในมหาวิทยาลัยได้ จนกระทั่งเรียนจบมาด้วยคะแนนเกียรตินิยม อันดับ 2 ถึงแม้ว่าช่วงเรียนมหาวิทยาลัยหลังจะแสดงออกถึงความเป็นกะเทยบ้าง แต่ก็ไม่ได้เป็นที่ถูกกรังเกียดจากครูอาจารย์ และได้รับการยอมรับจากเพื่อนเป็นอย่างดี “พอเข้าเรียนมหาวิทยาลัยได้สิ่งที่อยากทำอย่างแรกคือการไว้ผมยาว ก็เลยได้ไว้มาเรื่อยๆ มาตัดตอนปี 4 เพราะต้องฝึกสอน ต้องสมัครงาน และรับปริญญา อยู่ที่มหาวิทยาลัยเราแต่งชุดนิสิตชายจริงแต่เป็นกางเกงทรงที่ดูคล้ายๆของผู้หญิง มีแต่งหน้านิดหน่อยไม่มาก กริทยาลิเนอร์ ทาปาก แต่งได้ตามอัธยาศัย ซึ่งตอนนั้น เราก็ไม่ได้คิดว่าอยากจะแต่งจัดจ้านเพราะไม่มีใครแต่ง เราโชคดีมากที่ครูไม่ค่อยว่า เห็นพวกเพื่อนที่เป็นกะเทยถูกอาจารย์ว่าทั้งนั้น จากที่ไม่เคยมีเพื่อนผู้หญิงเลยสมัยเรียนมัธยม ก็กลายเป็นว่าต้องมาคบกับเพื่อนผู้หญิงทั้งนั้น เพราะที่คณะมีผู้ชายน้อย และจะไม่ค่อยได้รับความสนใจ ไม่เหมือนเราที่พวกเพื่อนๆชอบมาคุยด้วย เห็นว่าเราเป็นตัวใจสนุกสนาน พวกผู้หญิงจะมานั่งคุยกับเรา เพราะเราจะเป็นที่คุยสนุกมีเรื่องตลกเฮฮา เมื่อก่อนอาจารย์อะไรอย่างเนี่ย ผู้หญิงก็จะชอบมานั่งจับกลุ่มคุย คุยกับเราแล้วได้หัวเราะ”

พอเรียนจบหลังได้ไปสมัครงาน โดยไปตามประกาศทางหนังสือพิมพ์ซึ่งไปสมัครเป็นที่แรกแล้วก็ได้เลย และได้รับการยอมรับจากหัวหน้าให้สามารถแต่งตัวเป็นผู้หญิงมาทำงานได้ จึงทำให้หลังมีความมั่นใจในการทำงาน และดำเนินชีวิตในวิถีทางของผู้หญิงมากขึ้น “ตอนนั้นพ่อแม่กลัวมากกว่าลูกจะไม่มีการทำ หลังจากที่เราว่าลูกเปลี่ยนแปลงไม่ได้แล้ว ทีนี้ก็กลัวว่าจะอยู่ได้ยังไงในสังคม จะมีใครยอมรับจะมีใครรับเข้าทำงานในเมื่อเป็นอย่างนี้ การที่จะทำให้เค้าหมดห่วงก็คือแสดงให้เค้าเห็นว่าเรามีงานทำสามารถอยู่ได้ด้วยตัวเองมีคนยอมรับ แรกๆเรากลัวว่าจะไม่ได้ทำงานถ้าแต่งหญิงไป อยากจะพิสูจน์ให้พ่อแม่เห็นว่าเรามีงานทำ พอตัดผมตอนฝึกสอนแล้ว ก็ไว้ผมสั้นแต่ก็ไม่ได้แมนซะทีเดียว ตอนไปสมัครงานครั้งแรกก็ใส่กางเกง เสื้อเชิ้ต แต่งหน้าบ้างนิดหน่อยไม่มาก แต่ก็พอออกว่าเป็นกะเทย ซึ่งก็เป็นความโชคดีของเราที่เจอคนสัมผัสดี เจ้านายดี เราเลขได้งาน เชื่อกันว่าคนมันจะเป็นมันก็เป็น คนมันจะทำมันก็ทำโอกาสมันเอื้อ พอไปทำงาน

ปรากฏเจ้านายกลับบอกว่าเราเป็นอย่างไรก็เป็นอย่างนั้น เป็นในสิ่งที่ชอบดีกว่า อย่าไปฝันเลย เพราะถ้าฝันแล้วทำงานเธอก็ทำไม่ได้ดี ตั้งแต่นั้นเราก็ได้ที่ชี้โพรงให้กระรอกแล้วนี่ เลขแต่งหญิง ตั้งแต่นั้นมา แรกๆก็ใส่กระโปรงไปทำงาน แต่ก็ใส่ได้ไม่นานเพราะไม่สบายตัว ต้องเปลื้องถุงน่อง จะลุกจะเดินจะนั่งก็ต้องระวัง ตอนหลังเลยใส่กางเกงแบบที่ผู้หญิงใส่คล้องคั้วกว่า แสบปีนากกับการทำงานที่นั่น เป็นเซลล์หาโฆษณาให้หนังสือในเครือเดอะเนชั่น ทำยอดได้ดีพอสมควร”

หลังทำงานที่แรกได้ประมาณ 5 ปีก็ลาออก ไปทำงานกับญาติที่ทำแก้วส่งออก งานที่ทำเป็นงานด้านเอกสาร หลังเก่งภาษาอังกฤษ ช่วยเค้าได้ในเรื่องการติดต่อต่างประเทศ ทำอยู่ได้ 2 เดือนก็ลาออกอีก เพราะหลังไม่ชอบงานลักษณะนี้รู้สึกว่ามันไม่เป็นตัวเอง วางงานอยู่ 6 เดือน แต่ช่วงที่ว่างหลังก็มีงานทำตลอด เป็นงานแปลหนังสือภาษาอังกฤษที่เพื่อนช่วยหามาให้ และบางครั้งก็ไปเป็นครูสอนพิเศษให้ชาวต่างชาติที่ต้องการเรียนภาษาไทย สอนอ่าน พูด เขียน สอนอาทิตย์ละ 3 วัน วันจันทร์ พุธ ศุกร์ ช่วงเย็นวันละ 2 ชม. มีรายได้ดีมากวันละ 1,000 บาท แต่หลังทำอยู่ได้ประมาณ 2 เดือน นอกจากนั้นเวลาว่าง หลังก็พยายามออกไปหาช่องทางทำเลขขายของ หลังบอกว่าไม่ชอบเป็นลูกจ้างแล้ว แต่ก็ยังไม่ได้เริ่มขายของ พอดีมีเพื่อนมาชวนหลังไปสมัครงานเป็นครูสอนภาษาอังกฤษที่โรงเรียนหญิงล้วนแห่งหนึ่ง หลังจึงลองไปสมัครดู แต่ไม่คิดว่าตนเองจะได้ทำงาน วันที่ไปคุยกับครูใหญ่หลังแต่งตัว แต่งหน้าเป็นผู้หญิงไป หลังบอกว่า “แรกๆก็เกร็งเหมือนกัน กลัวเค้ารับไม่ได้แต่พอได้พูดคุยกันแล้วก็ O.K. ไม่มีอะไรไม่แคร์ที่เราเป็นกะเทย ครูใหญ่บอกว่าเห็นเกรคนขนาดนี้ไม่รีบคว้าเอาไว้ก็โง่แล้ว ถ้าพูดถึงปัญหาเกี่ยวกับเด็กนักเรียน ก็ไม่มีอะไร เพราะเป็นโรงเรียนหญิงล้วน เด็กๆชอบซะอีก มีครูสอนภาษาอังกฤษคนใหม่เป็นกะเทยเป็นที่ตื่นตาตื่นใจ ส่วนผู้ปกครอง แรกๆมีคนพูดถึงเรื่องความเหมาะสมเหมือนกัน หลังๆเริ่มรับได้ เพราะชินด้วยแล้วก็ฝึกแบ็กออกมาดีลูกๆเค้าบอกว่าเรียนภาษาอังกฤษกับเราแล้วเข้าใจดี มีเด็กมาขอเรียนพิเศษด้วยเยอะนะ เราก็รับแต่สอนเท่าที่สอนได้ ไม่เหนียวเกินไป เราอยากให้มีคุณภาพด้วย เพราะลำพังเงินเดือนครูมันน้อยเราต้องเก็บเงินไว้เพื่ออนาคต”

การตัดสินใจแปลงเพศของหลังเกิดจากแรงจูงใจหลายอย่าง ทั้งความพร้อมเรื่องเงิน ข้อมูลข่าวสารและจากการกระตุ้นของเพื่อนที่แปลงเพศแล้ว และถึงแม้ว่าหลังจะเป็นกะเทยมานานแล้วและได้บอกทางบ้านถึงความเป็นกะเทยของตัวเองแล้ว แต่สำหรับเรื่องแปลงเพศ หลังไม่ได้

หลังเป็นคนที่ยังจริงจังกับชีวิต มุ่งมั่นในการทำงานการดำเนินชีวิตมีการวางแผนในอนาคต รู้ว่าสิ่งที่ตัวเองควรทำคืออะไร มีการเตรียมตัวเตรียมใจ ในการรับสถานการณ์เพื่อที่จะไม่ให้ตัวเอง ถูกบั่นทอนกำลังใจ “ทุกวันนี้ก็ใช้ชีวิตเหมือนผู้หญิงเลย ต้องทำงานบ้านเหมือนที่พวกผู้หญิงเค้าทำกัน พวกซักผ้า รีดผ้า ถูบ้าน มีแต่ทำกับข้าวนี้แหละที่ทำไม่ค่อยเป็น มีความสุขดีทั้งวันจันทร์ถึงเสาร์อยู่กับเด็กสอนหนังสือ ทั้งสอนที่โรงเรียนทั้งสอนพิเศษวันๆหนึ่งก็หมดเวลาแล้ว เหนื่อยแทบจะไม่ได้ไปไหน ไปห้างก็เฉพาะเวลาจำเป็นต้องไปซื้อของ วันอาทิตย์พักผ่อนทุกวันนี้ใช้ชีวิตเรียบง่ายมาก ตอนนี้อยู่กับพ่อแม่ตั้งใจจะเลี้ยงพ่อแม่จนแก่เฒ่าและตายจากกันไป ก็ตั้งใจจะไปบวชชีพรหมณ์ หรือไม่พอเกษียณก็จะบวชชีพรหมณ์ตลอดชีวิตรับใช้ศาสนา เพราะตอนนี้ก็เริ่มแล้ว โดยการปฏิบัติธรรมการสวดมนต์ เพราะคิดว่าเป็นการเตรียมพร้อมสำหรับชีวิตเรา เรายังไงก็ต้องอยู่โดดเดี่ยวเพราะไม่มีลูกแน่นอน เปอร์เซนต์ในการอยู่คนเดียวมันสูง เคยคิดที่จะอยู่กับเพื่อนกะเทยที่แปลงเพศเหมือนกันแต่ความคิดมันไม่แน่นอนแต่สิ่งที่แน่นอนคือตัวเรา สมมุติถ้าเพื่อนที่บอกกับเราว่าจะอยู่ด้วยกัน เกิดไปได้แฟนที่จะอยู่ด้วยกันตลอดชีวิตขึ้นมาคิดหรือว่าเค้าจะเอาเราไปอยู่ด้วย ซึ่งไม่แน่นอนชีวิตเราอย่าไปพึ่งคนอื่นอย่าไปหวังอยู่กับคนอื่น เพราะฉะนั้นเราคิดว่าสิ่งที่แน่นอน คือการเตรียมตัวเองซึ่งแน่นอนที่สุด เพราะถ้าเราตายก็คือตาย ก็จบแต่ถ้าเราไม่ตายขึ้นมา นั่นคือเราอยู่ที่ตัวเอง เราทำใจให้สงบนั้นคือเตรียมจากตัวเอง ไม่ใช่ให้คนอื่นมาเตรียมให้เรา เราจะไม่เอาชีวิตไปขึ้นอยู่กับคนอื่นไม่ได้ นั่นคือสิ่งที่ผิด ถ้าเป็นพวกเพื่อนๆเค้าจะอยากมีแฟนกัน ไขว่คว้าหาความรักจากผู้ชายอยากมีคนรักที่จะอยู่ด้วยกัน ตอนนี้เรารู้สึกว่าถึงไม่มีแฟนก็ไม่เป็นไร เพราะว่าเราไม่เคยขาดความรัก ที่บ้านเรามีความรักให้เราเพียงพอแล้ว เมื่อก่อนเราก็รู้สึกนะว่าทำไมไม่มีคนรัก ไม่มีคนสนใจ เครียด เสียใจมาก ทำทุกอย่างมาเพื่ออะไร เห็นเพื่อนคนอื่นๆมีความสุขเฮฮา มีแฟน เปลี่ยนคนนั้นทีคนนี่ที แต่เราไม่เคยมี คิดว่าเราอัปโซควาสนาเรื่องนี้ ช่วงนั้นพึ่งชานมาก ได้เพื่อนแนะนำให้เราเข้าวัดปฏิบัติธรรม บวชชีพรหมณ์ช่วยให้รู้สึกสงบใจขึ้น หลวงพ่อสอนให้เราไม่ยึดติด สวดมนต์ แผ่เมตตา ทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้เจ้ากรรมนายเวร ภาวนาให้เรามีความสุข พบแต่สิ่งดีๆในชีวิต เราเลยใช้ชีวิตเรียบง่ายไม่ชอบเที่ยวกลางคืนเหมือนพวกเพื่อนๆ เราเป็นคนคุณถ้าไม่ถูกใจจริงๆก็ไม่สนใจ เราชอบผู้ชายประเภทที่เป็นผู้ใหญ่ดูแลเราได้ ประเภททำตัววัยรุ่นหล่อไปลอยมาไม่ทำงาน ไม่ชอบ ไม่มองเลย ไม่คบเป็นเพื่อนด้วยซ้ำ เพราะฉะนั้นเราคิดว่าตอนนี้ดูแลตัวเองให้ดีที่สุด ดูแลพ่อแม่ ผู้ชายไม่ต้องไปหา ถ้าจะมีก็มาเอง

แหละเพราะเราก็ไม่ได้เปิดโอกาสตัวเอง ถ้ามีมาแล้วดีก็เก็บ แสบปี ทำขังใจก็ได้ทำให้ตัวเองมีความสุข คนรอบข้างไม่เป็นห่วงไม่เดือดร้อน”

จนปัจจุบันหลังบอกว่า “ยังไม่เคยคิดเสียใจที่แปลงเพศ เพราะมันเป็นความสุขของตัวเอง ไม่ใช่ว่าต้องการจะมีแฟน จะได้มีความสุขกับแฟนถึงต้องไปแปลงเพศมาเพื่อเรื่องนั้น บอกตามตรงว่าในชีวิตนี้ยังไม่เคยยุ่งเกี่ยวกับผู้ชายคนไหนเลย ยังVerginอยู่ เห็นเพื่อนบางคนมีอะไรกับผู้ชายตั้งแต่สมัยเรียนมัธยม ตอนนั้นก็อิจฉาเหมือนกัน รู้สึกว่าถ้ามีอะไรอย่างนี้แล้วจะเร็ดในกลุ่ม เพราะการที่มีผู้ชายมาสนใจจะเป็นการบอกว่าฉันนี่หญิงนะ ฉันสวยเป็นที่ชื่นชมของเพื่อนๆ แต่เราก็ยอมรับว่าตอนนั้นเราไม่สวยไม่หญิงเท่าไรเพราะเราตัวใหญ่ ทำให้ดูเวอร์ดูน่ากลัวกว่าพวกกะเทยที่ตัวเล็กๆ เราคิดว่าการแปลงเพศจึงไม่จำเป็นต้องเป็นการแปลงมาเพื่อเรื่องนั้น เราว่าที่คนภายนอกมองกะเทยไปในแง่ไม่ค่อยดีคงจะเป็นเพราะภาพพจน์ที่เห็นส่วนใหญ่จะเห็นว่ากะเทยแปลงเพศเพื่อไปทำงานหาเงินมีมาก แต่สำหรับเรามันเป็นความสุขทางใจจริงๆ และก็เพิ่มความมั่นใจให้กับตัวเอง ตอนนั้นก็กล้าแต่งตัวมากขึ้นใส่ชุดว่ายน้ำได้ รู้สึกสวยขึ้น ผิวพรรณเปล่งปลั่ง นวลเนียน ออร์โมนเพศชายน้อยลง ขน หนวดน้อยลง ดูไม่แมนเหมือนก่อน เราพยายามขัดเกลาดตัวเองให้ดูหญิงที่สุด และพยายามประพฤติปฏิบัติตัวดีๆ เพื่อหวังจะให้คนอื่นยอมรับเราในฐานะผู้หญิงคนหนึ่ง ลบภาพพจน์ของกะเทยที่ง่ายกับผู้ชาย ซึ่งเราคิดว่าตอนนี้เราทำได้ดีที่สุดในฐานะที่จะเป็นผู้หญิงคนหนึ่ง”

กรณีที่ 4 : มุก

มุกอายุ 27 ปี เป็นลูกคนสุดท้ายของครอบครัว มุกมีพี่เป็นผู้หญิง 2 คน ครอบครัวเป็นคนกรุงเทพฯ พ่อของมุกทำงานบริษัท แม่เป็นแม่บ้าน และด้วยความที่มีแต่พี่ผู้หญิงมุกจึงคุ้นเคยกับของๆผู้หญิงมาตั้งแต่เด็ก มุกมักจะได้รับเสื้อผ้าใช้แล้วต่อจากพี่สาวและของเล่นต่างๆก็เป็นของเด็กผู้หญิงเกือบทั้งหมด ในวัยเด็กมุกจึงแวดล้อมด้วยของๆผู้หญิง มุกเล่าว่า “ตอนเด็กๆถูกแม่กับพี่สาวจ้างแต่งตัวเป็นผู้หญิงอยู่เรื่อย เป็นเรื่องสนุกและเพื่อความประหยัดไม่ต้องซื้อเสื้อผ้าใหม่ พอแต่งตัวให้เราเสร็จก็ชมว่าเราน่ารัก พาไปอวดคนโน้นคนนี่เป็นที่สนุกสนานกันของที่บ้าน เราก็เล่นซิงกับการใช้ของเหมือนเด็กผู้หญิง และถูกสอนให้ทำตัวเรียบร้อย พุดเพราะ ตอนเด็กเล่นแต่กับพี่

สาว แถวๆบ้านไม่มีเด็กคนอื่นที่จะเล่นกับเราได้ ที่บ้านจะประหัดของใช้ต้องใช้ต่อกันให้คุ้มอะไรที่สามารถทำเองได้จะทำกันเอง แม้จะเป็นคนตัดผมให้ลูกๆทุกคนทรงเดียวกันหมดเป็นผมบ๊อบหน้าม้า ทำให้เราขี้ขลาดเหมือนเด็กผู้หญิงเข้าไปใหญ่ มีคนมาทักบ่อยๆ ว่าเป็นเด็กผู้หญิงหรือเปล่า พอเข้าโรงเรียนประถมก็อยู่กับเพื่อนผู้ชาย เล่นกับผู้ชายไม่เป็น ถูกเพื่อนผู้ชายแกล้งล้อว่าเป็นตุ๊ก แต่เราไม่รู้จะทำอย่างไร ตอนนั้นมีเพื่อนผู้ชายหลายคนที่ชอบอยู่กับกลุ่มผู้หญิง มีบ้างบางคนที่เราพอโตแล้วเป็นกะเทย แต่บางคนก็ไม่เป็นเพราะพอขึ้นชั้นมัธยมก็แยกย้ายกันไป ตอนป.6 มีเพื่อนที่ลักษณะเหมือนเราหลายคนที่ยังกลุ่มกันอยู่ แต่เราไม่ได้อยู่ในกลุ่มด้วยในสายตาเราคิดว่าพวกนั้นดูจริงจัง ไม่เรียบร้อยเราไม่ชอบ เราอยู่กับกลุ่มเด็กผู้หญิงธรรมดา แต่ก็ไม่ถึงกับสนิทมากนัก ตอนนั้นไม่ได้สนิทกับใครเป็นพิเศษ พอจะขึ้นชั้นมัธยมที่บ้านอยากไปเรียนโรงเรียนรัฐบาลที่มีชื่อเสียง ที่อยู่ใกล้บ้านก็มีแค่โรงเรียนชายล้วนโรงเรียนนี้โรงเรียนเดียว มาลองแอบเข้าไปปรากฏว่าได้ก็เลยเรียน”

โรงเรียนมัธยมที่มุกเรียนเป็นโรงเรียนชายล้วน แต่ก็เรียนที่ขึ้นชื่อเรื่องมีกะเทยมาก มุกซึ่งมีลักษณะคล้ายผู้หญิงอยู่แล้ว จึงเป็นที่จับตามองของทั้งเพื่อนกะเทย เพื่อนผู้ชายและรุ่นพี่ อยู่ที่โรงเรียนมุกจะเป็นคนเฉยๆไม่สูงส่งกับใคร และมักจะถูกมองว่าขี้ขลาด จนกระทั่งถูกเพื่อนที่เป็นกะเทยมาชวนไปเข้ากลุ่มด้วย ทำให้มีความใกล้ชิด พุดคุย สันสรค์กับกลุ่มกะเทยมากขึ้น การได้เรียนรู้พฤติกรรมของกะเทยก็ได้จากเพื่อนกลุ่มนี้ด้วย มุกเล่าว่า “มีกะเทยมาจากห้องอื่นเรียกไปคุย ชักจูงให้เราไปเข้ากลุ่มด้วย คงเห็นว่าเราเรียบร้อยเหมือนผู้หญิง คงจะเป็นกะเทยเหมือนกัน บอกว่าเราเป็นพวกเดียวกันต้องอยู่ด้วยกัน เราคบกับผู้ชายไม่ได้หรือมันไม่เหมือนกัน พวกเรากะเทยควรจะจับกลุ่มกันเอาไว้ แรกๆก็ยังไม่เข้ากลุ่มด้วยทันที สักพักเราไม่มีเพื่อนสนิทที่เป็นผู้ชายสักที คิดว่าน่าจะเป็นเพราะบุคลิกเราไม่เข้ากับเพื่อนผู้ชาย เหนง ไม่มีเพื่อนเลย เริ่มหันไปมองกลุ่มที่เคยมาชวนเรา ต่อมาก็ไปเข้ากลุ่มด้วย พอได้อยู่กับกลุ่มเพื่อนกะเทยก็รู้สึกเข้ากันได้ สนุกดีชวนกันเล่นหัวเราะกันทั้งวัน แต่งตัวแต่งหน้าวันๆคุยกันแต่เรื่องความสวยความงามเคล็ดลับวิธีการต่างๆ เป็นเอกลักษณ์เลยว่า กะเทยในโรงเรียนต้องใส่กางเกงตัวหลวมกว่าเอวหน่อย รัดเข็มขัดแน่นๆให้ดูมีเอว กางเกงจะได้พองนิคหน่อยเหมือนมีสะโพก ทำผม ใส่เบลเซ่ตกะบัง ทาปากแดง เขียนคิ้ว ตอนม.ต้นยังไม่แต่งหน้าเท่าไร พอม.ปลายถึงจะเห็นชัด มีเพื่อนที่แต่งหน้าไปโรงเรียนหลายคนเหมือนกันแต่เราไม่ค่อยได้แต่งมาก ทาลิปสติกอย่างเดียว กินชาคุม กินเหมือน

กันหมดทุกคน เป็นความไฝ่ฝันอยากมีหน้าอกสวยเหมือนผู้หญิง กิจกรรมอีกอย่างที่เป็นที่นิยมในกลุ่มคือนั่งมองผู้ชาย กรีดกรีดคนหล่อ แต่เราไม่ค่อยกรีดกรีดหรือเราเป็นคนสวยอยู่แล้วเสียฟอร์ม ในกลุ่ม เราเหมือนผู้หญิงที่สุดในโรงเรียนรู้จักเราหมด มีผู้ชายมาจีบขอเป็นแฟนหลายคน เราเริ่มคบกับผู้ชายเป็นแฟนจริงๆตอนม.4 แล้ว รู้สึกภูมิใจเป็นที่อิจฉาของเพื่อนๆ คอนคบกันเค้าจะปฏิบัติต่อเราเหมือนผู้หญิงเลย ไปส่งที่บ้าน มีนัดเที่ยวกันวันเสาร์-อาทิตย์บ้าง แต่รักกันได้ไม่นานเท่าไรก็เลิก เค้าไปมีแฟนใหม่เป็นผู้หญิง คอนนั้นเราเสียใจมากเป็นกะเทยขัง ังๆก็แพ้ผู้หญิงอยู่ดี ตั้งแต่นั้นมาเราก็ไม่ได้คบกับใครจริงจังอีก ช่วงอยู่มหาวิทยาลัยเรามีแฟนหลายคนคบแล้วก็เลิกไปเรื่อยๆรู้สึกไม่ไว้วางใจ ไม่อยากผูกพันกับใครอีก แต่ก็ไม่แน่ถ้ามีคนดีๆเข้ามา ก็อาจจะจริงจังก็ได้ต้องดูกันนาน”

“ที่บ้านไม่ค่อยรู้เรื่องเราที่โรงเรียนหรือ เราจะไปทำอะไร ที่ไหน ไม่เคยบอกที่บ้านถึงแม่จะเป็นแม่บ้านอยู่บ้านตลอดแต่เราก็ไม่ค่อยได้คุยกัน เราพยายามเลี่ยงกลัวจะแสดงออกมากที่บ้านจะจับได้ กลัวแม่รับไม่ได้ ก็เป็นธรรมดาที่พ่อแม่จะไม่อยากให้เราดูตัวเองไม่เหมือนคนอื่น ขอมรับกับที่บ้านว่าตัวเองเป็นกะเทยตอนอยู่ประมาณ ม.4 ได้ เพราะถูกจับได้ว่ากินยาคุม มันผิดปกติที่อยู่ๆเรามีหน้าอกขึ้นมา ถึงจะนิดหน่อยก็เถอะแต่ก็เห็นว่ามีสำหรับคนผอมอย่างเรา อีกอย่างคือสิ่วหายแบบหายสนิท และหน้าก็เนียนผิดปกติด้วยแตกต่างจากตอน ม.3 มาก พอที่บ้านรู้แน่ชัดแล้ววันนั้นพ่ออึ้งไปเลยไม่รู้ว่าจะคิดอะไร ไม่พูดสักคำ ไม่พูดกับเรานาน จนปัจจุบันนี้ก็ยังคงน้อยอยู่ แต่รู้สึกที่ดีขึ้นเริ่มรับได้ เมื่อก่อนไม่มองหน้าเราด้วยซ้ำ ตอนนี้ยังดีถามไถ่ว่าเราไปไหนทำอะไร เป็นอย่างไรบ้างมีปัญหาไหม เราคิดว่าจุดที่พ่อเป็นห่วงที่สุดอาจจะเป็นเรื่องที่กลัวว่าเราจะเข้ากับคนอื่นในสังคมไม่ได้ มาถึงตอนนี้แล้วเห็นเราอยู่ได้ก็ไม่มีอะไร เรารู้ว่าพ่อเริ่มรับได้เพราะช่วงหลังตอนเริ่มทำงานแล้วพ่อเคยพูดกับเราว่า ไม่ว่าจะเป็นอย่างไรแต่ขอให้เราปฏิบัติตัวเป็นคนดี ไม่เป็นที่รังเกียจของคนรอบข้าง ไม่ทำความเดือดร้อนให้คนอื่น มีน้ำใจกับเพื่อนทุกคน เราก็จะสามารถได้รับการยอมรับ และอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข แต่แม่นี่สิพอรู้เรื่องให้เลย แต่ทำไมได้เร็วกว่าพ่อขอมพูดกับเราก่อน คิดว่าอาจเป็นเพราะแม่คงคิดว่าตัวเองมีส่วนด้วยที่ทำให้เราเป็นกะเทย ถ้าตอนเด็กๆแม่ไม่ให้เราแต่งตัวเป็นผู้หญิงเราคงจะไม่เป็นอย่างนี้ แต่เราว่าไม่ใช่ มีคนชอบคิดว่าเป็นเพราะเราคบกับเพื่อนกะเทยมาก ทำให้เป็นกะเทยไปด้วย แต่จริงๆแล้วไม่ใช่หรือถ้ามันจะเป็นมันก็เป็นเอง เพียงแต่ว่าการคบกับกลุ่มกะเทยทำให้กล้าขึ้น มั่นใจที่จะแสดงออกอย่าง

ที่เป็นอย่างที่เราต้องการได้ เรามีกลุ่มมีพวกมากเลขไม่เกรงสายตาใคร เรื่องที่จะถูกคนอื่นเข้านินทาจะแทบไม่ค่อยมีหรอก แต่เจอจะเทยกกลุ่มใหญ่ๆก็ไม่น่ากลัวแล้ว หรือถ้ามีก็สู้ปากพวกเราได้ไม่ได้ แต่ก็มีบ้างเหมือนกันที่พวกเราจะไม่กล้าด้วย ส่วนใหญ่จะเป็นกะเทยกลุ่มที่เป็นผู้ใหญ่กว่า เราเคยคิดเหมือนกันนะว่าถ้าเราไม่ได้เจอเพื่อนกะเทยกลุ่มนี้ เราอาจจะไม่แสดงออกมากขนาดนี้ แต่เราก็มั่นใจว่ายังไงเราก็คงไม่เป็นผู้ชายเต็มตัวแน่ๆ”

มุกเข้าเรียนมหาวิทยาลัยตั้งแต่ ม.5 และเลือกเรียนคณะสถาปัตยกรรม ซึ่งมุกบอกว่า “ถ้าเราจะเลือกเรียนอะไรต้องดูด้วยว่า วิชาที่เรียนนั้นเป็นที่นิยมได้รับการยอมรับหรือเปล่า เพราะว่า การที่เราสามารถเรียนในคณะที่มีชื่อเสียงได้ จะทำให้เกิดความภาคภูมิใจในตนเองและป้องกันไม่ให้คนมาดูถูกได้ และอีกอย่างที่เราควรระวังคือความมีอิสระในการกระทำ การแต่งกาย และเมื่อจบออกไปแล้วจะต้องทำงานในลักษณะไหน สังคมที่ทำงานจะให้การยอมรับหรือเปล่า ซึ่งเรามาคิดดูแล้วสรุปว่าต้องเป็นงานทางสายอาร์ตหน่อยๆ เพราะคนที่เรียนในสาขานี้จะมีความเป็นตัวของตัวเองสูงไม่มีใครใคร และก็ไม่สนใจว่าคนอื่นจะเป็นอย่างไร ดังนั้นพอเราเข้าไปเรียนในมหาวิทยาลัย เราจึงเริ่มทำตัวเป็นผู้หญิงกว่าเดิม แต่ไม่ค่อยได้แต่งหน้าเหมือนเมื่อก่อน ผู้หญิงในคณะเราไม่ค่อยแต่งหน้าแต่งตัวก็ออกสไตล์ผู้ชายๆหน่อย กางเกงยีนส์เสื้อเชิ้ตหรือเสื้อยืด เราก็เลยแต่งให้เหมือนกับกลุ่มผู้หญิงจะได้กลมกลืนไปกับกลุ่มผู้หญิง”

เมื่อมุกเข้าไปเรียนในมหาวิทยาลัย มุกจึงไม่จำเป็นต้องใส่ชุดนิสิตไปเรียนทุกวัน ใส่เฉพาะเวลาไปสอบเท่านั้น แต่ก็ไม่ถึงกับใส่กระโปรงไปเรียนเพราะที่คณะผู้หญิงจะไม่ค่อยใส่กระโปรงอยู่แล้วเพื่อความคล่องตัวในการทำงาน “อยู่มหาวิทยาลัยใส่ไปรเวท กางเกงตลอด แต่งตัวเหมือนกันหมดผู้หญิงผู้ชาย เราไว้ผมยาวด้วยคอนกลับไปเยี่ยมโรงเรียน เพื่อนๆฮือฮากันใหญ่ บอกว่าเราเหมือนผู้หญิงมาก ปกติลูกกระเดือกเราก็มองไม่ค่อยเห็นอยู่แล้วและเสียงก็ไม่ใหญ่มาก ดูไม่ออก เพราะเราไม่สวยเด่นเวอร์ เหมือนเพื่อนกะเทยบางคน จริงๆแล้วก็ไม่ดีหรือเวลาอยู่กับเพื่อนกะเทย เราจะกลายเป็นธรรมดาไป สมัยเรียนมัธยมเราเด่นที่สุดก็จริง แต่พอมหาวิทยาลัยแล้วมันไม่ใช่ ความเหมือนผู้หญิงของเรามันใช้ไม่ได้แล้ว ไม่ดีใจดูความสนใจ อย่างเรากลายเป็นมองแล้วเหมือนผู้หญิงและก็ผ่านเลยไป ไม่เหมือนพวกเพื่อนที่สวยเวอร์จะดูสะดุดตาเป็นที่สนใจ

มากกว่า เพราะถึงยังไงการเป็นกะเทยก็ต้องทำตัวให้สววกว่าผู้หญิงอยู่แล้ว หลังๆก็จะถูกเพื่อนล้อว่าเป็นชายเซช เสียความมั่นใจเหมือนกัน ”

มุกเคยใช้ชีวิตในหอพักของมหาวิทยาลัยอยู่ช่วงหนึ่งตอนอยู่ปี1 และปี2 ทำให้ได้คบทั้งเพื่อนผู้หญิงและผู้ชายเท่าๆกัน แต่ก็ไม่ได้ให้ความสนิทสนมกับใครที่หอพักมากนัก ยังคงสนิทกับเพื่อนโรงเรียนเก่ามากกว่า เพราะว่าเป็นกะเทย และไม่คบกับเพื่อนผู้ชายอย่างจริงจังเลย ทำให้คบกับคนอื่นยาก หอพักที่มุกอยู่มีเพื่อนผู้ชายมากกว่า ทำให้ไม่สนิทใจและประคบกับงานที่ต้องทำมีมาก มุกจึงไม่มีเวลาคบกับใครมาก “ตอนเรียนมหาวิทยาลัยปี2 แล้งงานเยอะมากเดินทางไม่ไหว บ้านอยู่ไกล เลขอยู่หอ แต่ไม่มีเพื่อนผู้หญิงคนไหนอยู่ด้วยเลยต้องไปอยู่หอคนเดียว แต่มีเพื่อนผู้ชายในคณะเยอะเหมือนกัน มีเพื่อนผู้หญิงคณะอื่นอยู่ด้วยแต่ไม่สนิทมากแค่คุยทักทายกันเฉยๆ ไม่ได้สูงส่งกับใครมากเพื่อนผู้ชายชอบชวนไปกินเหล้า แต่เราไม่ชอบแค่ยุ่งเรื่องเรียนก็จะเบ่อยู่แล้ว กลัวเสียภาพพจน์ด้วย แต่พออยู่ปี3 แม่ซื้อรถให้ขับไปเรียนเราก็เลยไม่ได้อยู่หอแล้ว”

มุกเรียนสาขาที่เป็นวิชาชีพเฉพาะ ด้านการทำงานจึงได้ทำตรงกับสายที่เรียน ซึ่งเป็นงานที่เปิดกว้าง ไม่ได้ใส่ใจในเรื่องของความเป็นชายจริงหญิงแท้ การหางานสมัครงาน จึงไม่เป็นอุปสรรคสำหรับมุก เพียงแต่ความนิยมของคนในกลุ่มนั้น เน้นความคล่องแคล่วมากกว่าความสวยงามอ่อนหวาน มุกจึงไม่มีโอกาสได้ใส่กระโปรงไปทำงานเหมือนเพื่อนกะเทยคนอื่น “พอเรียนจบก็สมัครงานไปทำงานตามบริษัทที่รุ่นพี่แนะนำ มีคนจบที่เดียวกับเราเยอะมันก็เหมือนเล่นสึนะแหละ เราเลยได้ทำแบบง่ายๆแต่งไปเรเวทไปทำงาน คำก็ไม่ได้ว่าถ้าเราใส่กระโปรงไป คำก็รู้ว่าเราเป็นอย่างนี้ ใจมันก็อยากใส่กระโปรงเหมือนกันแต่ไม่สะดวกเลยใส่กางเกงดีกว่า เพื่อนๆที่ทำงานก็ไม่มีคนใส่กันเพราะไม่สะดวกในหลายๆอย่าง มีบ้างเหมือนกันที่อิจฉาเพื่อนที่ได้ทำงานแบบใส่กระโปรงไปทำงานและแต่งตัวสวยๆ แต่ไม่เป็นไรมีงานทำมีเงินใช้ไม่เป็นที่รังเกียจของสังคมก็พอแล้ว และทำงานเป็นสถาปนิกก็ได้เงินเยอะดีด้วย พอทำงานได้เกือบ 2 ปีจึงได้เข้ารับการผ่าตัดแปลงเพศที่ตัดสินใจตอนนั้น ส่วนหนึ่งเป็นเพราะเห็นเพื่อนแปลงหลายคนแล้ว เราเลยอยากมีบ้างเป็นความใฝ่ฝันมานานแล้ว พอมีคนนำมันก็เลยมีคนตาม เราไม่ต้องโกหกที่บ้านเพราะเค้ารู้อยู่แล้วว่าเราเป็น ไม่ได้ห้ามแต่ก็ไม่ได้สนับสนุน คิดว่าเป็นเรื่องของตัวเราเอง ตัดสินใจเอง และก็ไม่ได้

รบกวนเงินเค้าด้วย ตอนเราผ่าตัดค่าใช้จ่ายเป็นแสนเพราะเราเลือกโรงพยาบาลใหม่กว่าเพื่อนคนอื่น ค่าใช้จ่ายเลยแพงกว่าประมาณ 25,000 บาททุกอย่างที่เป็นหมอนคนเดียวกัน”

มุกผ่าตัดเสร็จแล้ว อยู่โรงพยาบาล 3 วันจึงได้ไปพักฟื้นที่บ้าน โคมมีแม่คอยดูแลเช็ดตัวให้ เพราะแผลห้ามโดนน้ำหนึ่งอาทิตย์ “ประทับใจมากที่แม่ไม่ว่าเรื่องที่เราแอบไปผ่าตัดแปลงเพศ แล้วยังคอยดูแลเรา เพราะถ้าไม่ได้แม่เราก็คงไม่มีใครแล้ว เพื่อนผู้หญิงสนิทๆที่จะทำให้เหมือนเพื่อนกะเทยคนอื่นก็ไม่มี พร้อมกับพี่สาวทั้ง 2 คน มาเยี่ยมให้กำลังใจ รู้สึกดีเหมือนเค้าจะยอมรับได้แล้ว”

เดิมก่อนแปลงเพศ มุกก็มีความมั่นใจในเรื่องที่ตนเองมีลักษณะเหมือนผู้หญิงมากอยู่แล้ว หลังแปลงเพศมุกจึงไม่รู้สึกว่า ภายนอกได้มีการเปลี่ยนแปลงอะไรมาก เพราะตามที่มุกได้เคยสังเกตสายตาคอนภายนอกเวลามองตนเอง เปรียบเทียบกับที่มองเพื่อนกะเทยคนอื่นจะไม่เหมือนกัน “สังเกตตั้งแต่เรียนมหาวิทยาลัยแล้วว่า เวลาไปกับกลุ่มเพื่อนกะเทย สายตาที่คนอื่นๆมองมาจะสะดุดอยู่ที่เพื่อนกะเทยมากกว่า แต่เวลาที่ไปกับกลุ่มเพื่อนผู้หญิงที่ไม่ใช่กะเทยจะไม่รู้สึกว่ามีใครมองเราเป็นพิเศษ หรืออาจเป็นเพราะเราแต่งตัวไม่สะดุดตาด้วยก็เป็นได้”

การแปลงเพศของมุกจึงเป็นความต้องการส่วนตัว เป็นการสร้างความสบายใจให้แก่ตนเอง ที่ไม่ต้องการมีอวัยวะส่วนที่ไม่เข้ากับร่างกาย และจิตใจตนเอง ถึงแม้ว่าจะไม่มีใครรู้แต่มุกก็มีความรู้สึกที่ถูกรังแกอยู่ตลอดเวลา กลัวถูกรังแกได้ว่าร่างกายที่แท้จริงของตนเองไม่ใช่ผู้หญิง

หลังจากแปลงเพศได้ประมาณ 1 ปี มุกมีโปรแกรมไปศึกษาต่อปริญญาโทที่สหรัฐอเมริกา การเตรียมตัวเดินทางไปต่างประเทศสร้างความลำบากใจให้มุกเป็นอย่างมาก เรื่องคำนำหน้าชื่อเป็นนาย ซึ่งไม่เข้ากับบุคลิกลักษณะภายนอกของมุก เกรงว่าจะมีปัญหาเรื่องการทำพาสปอร์ตและวีซ่า แต่เนื่องจากมุกสามารถสอบ TOEFL ผ่าน และได้รับการตอบรับจากมหาวิทยาลัยที่อเมริกาแล้ว จึงทำให้การท่วีซ่าไม่มีปัญหา มุกเล่าว่า “เราจะกลัวว่าเค้าจะคิดกันไม่ให้กะเทยเข้าประเทศ กลัวว่ากะเทยจะไปขายตัว หรือไปเป็นโรบินฮู้ดที่โน่น เหมือนที่เค้านิยมกัน แต่เท่าที่รู้มากะเทยไม่ค่อยไปขายตัวที่อเมริกาอยู่แล้ว เพราะปกติที่นั่นก็มีพวกกะเทย เกย์ รักร่วม

เพศเยอะอยู่แล้ว ส่วนใหญ่จะไปทางยุโรป เยอรมันเป็นที่นิยมมาก เรารู้ เพราะช่วงที่เราหรือไม่กี่เพื่อน ๆ ไปผัดตัดแปลงเพศกัน จะมี case ที่แปลงเพศแล้วไปขายตัวหลายราย ก็เลยได้คุยกันช่วงอยู่โรงพยาบาล”

เมื่อเรียนจบกลับมาพักยังไม่มียานประจำ จึงได้ไปสมัครเป็นอาจารย์พิเศษสอนด้านศิลปะที่มหาวิทยาลัยเอกชน มีสอนอาทิตย์ละ 3 วันๆละ 3 ชั่วโมง ซึ่งขณะนี้มุกก็พอใจที่ตนเองสามารถทำงานที่มีเกียรติ มีคนให้ความเคารพนับถือได้ แต่อย่างไรก็ตามมุกยังมองว่า การเป็นอาจารย์พิเศษยังไม่สามารถหาความมั่นคงให้กับตนเองในอนาคตได้ มุกจึงยังมีความต้องการที่จะทำงานในบริษัทเอกชน เพื่อให้มีรายได้ที่มาก และพอเพียงสำหรับความมั่นคงในอนาคต ยกเว้นจะได้รับการยอมรับ บรรจุให้เป็นอาจารย์ประจำที่มหาวิทยาลัยก็เป็นโอกาสที่จะก้าวหน้าได้

สำหรับอนาคต เนื่องจากมุกยังไม่มีแฟน จึงยังไม่ได้มีการเตรียมสำหรับเรื่องนี้ เพราะมีความคิดว่าขณะนี้อยู่กับพ่อแม่ก็สบายดีอยู่แล้ว พี่สาว 2 คนถ้าแต่งงานก็ต้องแยกครอบครัวออกไป เหลือแต่เก็บเงินให้ได้มากๆ :เมื่ออนาคตทำงานไม่ได้แล้วจะได้มีเงินใช้ หรือไว้ใช้จ่ายยามเจ็บป่วย ยกเว้นถ้ามุกมีแฟน คงต้องย้ายไปอยู่ข้างนอก เพราะมุกยังเกรงใจพ่อแม่อยู่ กลัวรับไม่ได้ ปกติถ้าเป็นลูกสาวยังไม่ได้แต่งงานพาผู้ชายเข้าบ้านก็ไม่เหมาะสมแล้ว สำหรับมุก อนาคตจึงยังเป็นเรื่องไม่แน่นอน สามารถปรับเปลี่ยนได้ตามสถานการณ์ แต่รายได้เป็นสิ่งที่ต้องเตรียมไว้ มุกไม่เคยคิดจะไปอยู่กับเพื่อนกะเทย กลัวความวุ่นวาย อยู่กับหมาแมวดีกว่า

มุกไม่เคยคิดถึงเรื่องการมีบุญ หรือมีกรรมที่ทำให้คนต้องเกิดมา และไม่ได้คิดว่าตนเองมีกรรมที่ทำให้ต้องเกิดมาเป็นกะเทย ไม่เคยคิดเลยไปถึงว่าการกระทำในชาติก่อนจะมีผลต่อชาตินี้ ซึ่งมุกบอกว่าไม่ใช่เป็นเรื่องที่จะบอกว่าเชื่อหรือไม่เชื่อ แต่เป็นเรื่องที่ไม่ได้นึกถึงมากกว่า ไม่ค่อยได้ไปทำบุญที่วัด มีทำทานบ้าง จะเป็นการช่วยเหลือเด็กพิการ เด็กกำพร้าผู้ด้อยโอกาสมากกว่า คิดว่าเค้าไม่มีโอกาสเท่าเรา จึงสมควรช่วยเหลือเท่าที่จะทำได้ตามกำลังความสามารถของตนเอง สิ่งสำคัญคือมุกรู้ว่าควรปฏิบัติตัวเป็นคนดีไม่เบียดเบียนใคร ไม่ทำให้ใครเดือดร้อน การทำความดีก็จะทำให้ได้พบแต่สิ่งที่ดีๆ ได้รับผลดีตอบแทน

กรณีที่ 5 : นัท

นัทอายุ 27 ปี เกิดที่กรุงเทพมหานคร เป็นบุตรชายคนโตในจำนวนบุตรชาย 2 คน พ่อของนัททำงานรับราชการ แม่เป็นพยาบาล ครอบครัวของนัทเป็นครอบครัวใหญ่มีคุณย่าคุณยายอยู่ด้วย วิชาเด็กนัทจึงใช้ชีวิตอยู่กับคุณย่า คุณยาย และพี่เลี้ยงเป็นส่วนใหญ่ แต่นัทก็ไม่ได้ห่างจากพ่อแม่ที่เดียว ถึงแม้ว่า แม่จะเป็นพยาบาลทำงานไม่เป็นเวลา แต่พ่อที่เป็นข้าราชการมักจะกลับบ้านเร็วเป็นเวลา คังนั้นช่วงเย็นเมื่อพ่อกลับถึงบ้านจึงมีเวลาที่จะดูแลนัทได้ นัทเล่าถึงพ่อว่า “พ่อเป็น family man มาก กลับบ้านตรงเวลาทุกวันใช้เวลาตอนเย็นอยู่กับลูกพูดคุยกับลูก คูที่วีด้วยกัน สมัยเด็กสนิทกับพ่อมาก คุยได้ทุกเรื่อง แต่พอโตขึ้นก็ไม่ค่อยได้คุยกันเพราะจะติดเพื่อนมากกว่า” เวลากลางวันอยู่กับคุณย่าคุณยาย คุณย่าเป็นคนใจดีมากตามใจนัททุกอย่าง คุณย่าและคุณยายจะไปทำบุญที่วัดเสมอและมักจะพานัทไปด้วย ทุกครั้งที่ไปวัดนัทจะต้องใส่กระโปรงไป ซึ่งนัทเล่าว่า “ตอนเด็กๆถ้าได้ไปวัดเราจะชอบอยากใส่ชุดกระโปรงไป เห็นคุณย่าคุณยายเวลาไปวัดจะแต่งตัวสวยใส่ชุดผ้าไหม เราอยากใส่บ้างรู้สึกว่ามันสวยดี เรียบร้อยเหมาะที่จะใส่ไปวัด แรกๆพอกับแม่ก็ห้ามไม่ให้ใส่ บอกว่าเป็นเด็กผู้ชายจะใส่กระโปรงไปได้อย่างไร ไม่มีใครเค้าใส่กันของเด็กผู้หญิง สุดท้ายก็ต้องยอมเพราะเรามีคุณย่าให้ทำอยู่ ได้ใส่กระโปรงไปวัดตลอดแต่ถ้าไปที่อื่นก็ไม่ได้อยากใส่”

ในวัยเด็กนัทใช้ชีวิตเหมือนกับเด็กทั่วไป มีการจับกลุ่มเล่นเกมต่างๆ ซึ่งตอนนั้นจะยังไม่มีความแตกต่างระหว่างการเล่นของผู้ชาย ผู้หญิง เพียงแต่นัทเลือกที่จะเล่นในส่วนที่เป็นกลุ่มเด็กผู้หญิงมากกว่า “เด็กๆเล่นกับเด็กข้างบ้าน เล่นด้วยกันหมดทุกอย่างรวมกันทั้งผู้ชายผู้หญิง พอเข้าโรงเรียนประถมถึงแยกกันเล่นเป็นกลุ่มๆ ผู้หญิงเล่นกันอย่างหนึ่ง พวกผู้ชายก็เล่นอีกแบบหนึ่ง เราชอบที่จะเล่นกับกลุ่มเด็กผู้หญิงมากกว่า พวกกระโดดหนึ่งขางนี่ชอบมาก ไม่มีผู้ชายคนอื่นเล่นเลย เราเล่นอยู่คนเดียว เพื่อนผู้ชายเริ่มล้อว่าเป็นกะเทย แต่ตอนนั้นไม่สนใจไม่รู้ว่าเป็นยังไง เราทำอย่างที่เราชอบ”

เมื่อเข้าโรงเรียนประถม นัทจึงมีความชัดเจนว่าเด็กผู้ชายจะมีการเล่นในอีกลักษณะหนึ่ง แต่นัทซึ่งมีลักษณะกิริยาท่าทางที่เรียบร้อย มักเลือกที่จะเล่นกับกลุ่มผู้หญิง มีเพื่อนผู้ชายบางคน

ชอบล้อเลียนว่านัทเป็นกะเทย ทำให้นัทเริ่มมีความคิดในเรื่องความต่างของการเป็นเด็กผู้หญิงผู้ชาย “ตอนนั้นไม่รู้ว่่าที่เค้าล้อเราเพราะอะไร ไม่รู้ว่าลักษณะของเด็กผู้ชายที่มีกิริยาเหมือนผู้หญิงเค้าเรียกว่ากะเทย ก็ไม่ได้สนใจจริงๆเรารู้ว่่าเราเป็นเด็กผู้ชายที่บ้านก็บอก คุณครูก็บอก เราก้คิดว่าเราเป็นเด็กผู้ชาย แต่ใจมันชอบของสาวๆงามๆเหมือนผู้หญิง เด็กๆไม่รู้หรือว่่าผู้ชายผู้หญิงต่างกันอย่างไร พอโตขึ้นมาถึงได้รู้ ตอนนั้นอยู่ประมาณ ป.5 - ป.6 เริ่มสับสนแล้วว่่าทำไมเราไม่ปกติเหมือนเพื่อน”

ด้วยความที่นัทเป็นคนเรียนดีสอบได้ที่ 1 ตลอด พ่อแม่จึงสนับสนุนให้ไปสอบเข้าโรงเรียนมัธยมชายที่มีชื่อเสียง และนัทก็สามารถสอบเข้าได้ ที่โรงเรียนนี้เองที่นัทได้มาพบกับกลุ่มเพื่อนกะเทย ทำให้ได้มีการติดต่อสัมพันธ์สร้างความสนิทสนมกันในกลุ่มที่มีลักษณะนิสัย ความชอบคล้ายกัน นัทจึงได้มีความเข้าใจ เข้าใจในสิ่งที่เคยสับสนเมื่ออยู่ชั้นประถมมากขึ้น จุดสำคัญที่ทำให้นัทมีความชัดเจนในความแตกต่างจากเพื่อนผู้ชายคนอื่น คือนัทเริ่มมีความรู้สึกชอบผู้ชาย ดังนั้นเมื่อนัทเห็นเพื่อนที่มีลักษณะคล้ายตนเอง นัทจะเข้าไปทำความสนิทสนม และเริ่มจับกลุ่มใหญ่ขึ้น นัทเป็นผู้นำของกลุ่มกะเทยในโรงเรียน ที่ทำให้กะเทยมารวมตัวกันได้หมดทุกคนทั้งชั้นปี เพราะนัทมีความคิดว่า การจับกลุ่มกันอยู่จะช่วยให้มีความมั่นใจ สบายใจไม่ต้องเกรงสาขาและคำพูดของคนอื่น ซึ่งก็เป็นความโชคดี ที่โรงเรียนนี้มีกะเทยมากเป็นปกติอยู่แล้วทุกคนในโรงเรียนเกิดความเขิน การมีอคติจากเพื่อนผู้ชายหรือถูกดูว่่าจากอาจารย์มีไม่มาก อาจารย์ส่วนใหญ่จะเอ็นดูนักเรียนที่เป็นกะเทย เพราะจะเป็นเด็กเรียนดี เรียบร้อย ถ้าไม่ได้มีการกระทำที่เกินขอบเขตของความเป็นเพื่อนกันของกลุ่มเด็กผู้ชายกับกลุ่มกะเทย เพราะที่โรงเรียนจะมีปัญหาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างกะเทยกับนักเรียนชายมาก

เมื่อนัทแน่ใจแล้วว่าตนเองไม่ใช่ผู้ชายปกติแน่ๆ นัทได้บอกกับที่บ้านถึงความรู้สึกนึกคิดของตนเอง “เราบอกพ่อกับแม่เลขนะว่่าเราเป็นกะเทย แม่รับไม่ได้ด่าเราว่่าเป็นกะเทยทำไมเป็นแล้วก็ไม่สวย แต่เราคือไม่ฟัง แม่ไม่กล้าพูดมากเพราะพ่อไม่ร่วมด้วย พ่อเฉยๆคิดว่่าเป็นพักๆเดี๋ยวก็หายเอง พ่อบอกพ่อกับแม่แล้วสบายใจ อยู่ที่บ้านไม่ต้องปิดบังอะไรมาก แสดงออกว่่าเป็นลูกสาวเต็มที แต่ก็ไม่ได้มีอะไรเปลี่ยนแปลงมาก ปกติเราเป็นคนเรียบร้อยอยู่แล้ว”

แม้ว่านัทจะเป็นกะเทย แต่นัทก็มีลักษณะพิเศษที่ทำให้สามารถเข้ากับเพื่อนผู้ชายได้ “เราเป็นกะเทยก็จริง ส่วนใหญ่กะเทยจะล่องทำตัวหญิงไม่ค่อยคบกับเพื่อนผู้ชาย แต่เราเป็นหญิงที่นิสัยออกจะทอมบอยหน่อยๆ ทำให้คบกับเพื่อนผู้ชายได้ มีเพื่อนสนิทเป็นผู้ชาย 2-3 คนที่ยังติดต่อกันไปไหนมาไหนด้วยกันอยู่ ถึงแม้ว่าเค้าจะมีแฟนกันไปหมดแล้ว แต่ก็ไม่มีปัญหาพวกแฟนเค้าไม่คบหิงเรา รู้สึกว่าเราจะเป็นกะเทยคนเดียวในกลุ่มที่มีเพื่อนผู้ชายสนิทด้วย อีกอย่างหนึ่งคือคิดว่า เป็นเพราะเราเข้าใจผู้ชายได้มากกว่าผู้หญิง สนิทใจที่จะคบเป็นเพื่อนกันมากกว่าแต่ถ้าเป็นแฟนคงเป็นไปได้ยาก ยังต้องเกรงสาขาคณในสังคม”

เมื่อจบชั้นมัธยมแล้วนัทได้เข้าเรียนต่อที่มหาวิทยาลัยเอกชน นัทเลือกเรียนทางด้าน การโรงแรม ซึ่งนัทคิดว่าเหมาะกับตัวเองเพราะนัทเป็นคนชอบความสวยงามหรูหรา และเป็นลักษณะงานที่ชอบคือ ได้พบปะผู้คน งานด้านบริการ แต่ช่วง 2 ปีแรกที่เรียนนัทมีปัญหาทุกเรื่อง เพื่อนและครูอาจารย์ เพราะคนในคณะนั้นมีค่านิยม ทศนคติไม่ดีต่อกะเทย “ภาพพจน์ของคน ที่เรียนการโรงแรม จะต้องเป็นผู้หญิงสวย ผู้ชายหล่อ แบบเราเลยไม่รู้จะเข้าอยู่กลุ่มไหนถูกแอนตี้มาก ไม่มีเพื่อนเลย อาจารย์ก็จะคอยจับผิดตลอด แต่ก็ทนเพราะเป็นสาขาที่เราอยากเรียนทนได้ 2 ปี ที่สุดก็ต้องย้ายคณะมาเรียนนิเทศศาสตร์ เริ่มเข้าปี 1 ใหม่ ที่นี้มีความสุขมาก เพื่อนดีๆทุกคน เราเพิ่งจะรู้สึกว่าการเลือกเรียนสาขาอะไรก็มีผลต่อวิถีชีวิตเราเหมือนกัน สาขานิเทศอาจจะเหมาะกับกะเทยมากกว่าเพราะต้องใช้ความสามารถในเรื่องของความกล้า การแสดงออก ซึ่งตรงนี้เรามีอยู่ แล้วจึงเรียนได้ดิบมาเป็นที่น่าพอใจ”

นัทตัดสินใจที่จะแปลงเพศเมื่อปิดภาคเรียนก่อนขึ้นชั้นปีที่ 4 ขณะนั้นนัทมีความคิดว่าตนเองพร้อมแล้ว เพราะตั้งแต่เข้าเรียนที่คณะนิเทศศาสตร์ นัทรู้สึกว่าได้รับการยอมรับจากเพื่อนๆและอาจารย์เป็นอย่างดี จากการที่นัทได้ใส่ชุดนิสิตหญิงไปเรียนเมื่ออยู่ชั้นปีที่ 2 ได้โดยไม่มีอาจารย์ว่า “คอนันั้นเราเห็นเพื่อนๆแปลงกันหลายคนแล้ว และเราก็คิดว่าถึงเวลาแล้ว ทุกคนรับเราในฐานะที่เป็นผู้หญิงได้ เราก็ควรจะแปลงเพศ เพื่อให้เป็นผู้หญิงจริง คุยกับที่บ้านว่าเราจะแปลงแล้วนะ ไปหาหมอนัดวันมาเรียบร้อยแล้ว มาขอเงินแต่แม่ไม่ยอมให้ กลัวว่าถ้าเราผ่าตัดไปแล้วจะเป็นอันตราย แล้วจะกลับเป็นอย่างเดิมไม่ได้อีก เราใช้เงินคุณแม่ที่ให้ไว้ก่อนเสีย เอามาจ่าย

ค่าค่าตัด 70,000 บาท เราไม่ได้เสริมหน้าอกด้วย เพราะเราคิดว่าผู้หญิงจริงๆหน้าอกเล็กก็มีเยอะแยะไป ของเราแค่นี้พอแล้ว”

หลังจากแปลงเพศแล้วน้ำหนักความมั่นใจขึ้นมาก เริ่มคบผู้ชายเป็นแฟน คบกันได้ 1 ปี พอเรียนจบก็ห่างกัน ผู้ชายไปมีแฟนใหม่เป็นผู้หญิง นักรู้เพราะผู้ชายเป็นคนบอกกับนัทเอง ซึ่งนัทได้เตรียมใจไว้แล้ว เพราะรู้ว่าถึงอย่างไรผู้ชายก็ต้องอยู่กับผู้หญิง ต้องแต่งงานมีครอบครัว “ช่วงมีแฟนมีความสุขมาก รู้สึกว่าเราเหมือนเป็นผู้หญิงจริงๆ แต่ในใจก็ต้องคอยเตือนตัวเองอยู่เสมอว่าเราเป็นกะเทย จะไปคาดหวังอะไรมาไม่ได้ ถึงเจ้าจะมีแฟนใหม่ไปแล้ว ตอนนี้ก็ยังคงคบกันอยู่ในฐานะเพื่อนที่ดีต่อกัน”

เมื่อเรียนจบน้ำหนักความตั้งใจว่าจะทำงานให้ตรงกับสาขาที่ตนเองเรียนมา ก็ต้องการเป็นครีเอทีฟ เพราะนัทคิดว่า งานในสาขานี้คงจะเปิดกว้าง ไม่มีปัญหาเรื่องที่นัทเป็นกะเทยแล้วที่ทำงานจะไม่ยอมรับ แต่นัทก็พบว่า ถึงแม้ว่าสาขาอาชีพนี้จะเปิดโอกาสให้ทุกคน แต่ก็ยังมีอุปสรรคอยู่เพราะสำหรับบางคนแล้ว การจะยอมรับในสิ่งที่ผิดแปลกจากบรรทัดฐานของสังคมยังเป็นไปไม่ได้ ดังนั้นเมื่อนัทไปสมัครงานเป็นครีเอทีฟของบริษัททำหนังสือในเครือมติชน และเมื่อไปสัมภาษณ์นัทแต่งตัวใส่ชุดผู้หญิงไป คนสัมภาษณ์เข้าใจผิดคิดว่านัทเป็นผู้หญิงจึงชวนให้นัทไปทำงานฝ่ายโฆษณา เป็นเซลล์ติดต่อลูกค้าโฆษณาลงหนังสือ แต่พอเห็นหลักฐานการสมัครงานของนัทพบว่านัทเป็นผู้ชาย ก็เปลี่ยนใจไม่ให้นัทเป็นเซลล์แล้ว นัทเล่าว่า “ทีแรกชวนเราจะให้เป็นเซลล์ให้ได้ แต่พอเห็นว่าเราเป็นกะเทยเท่านั้นแหละ เปลี่ยนใจบอกว่าเราอยู่ตำแหน่งเดิมดีแล้ว แล้วก็ไม่ได้เรียกเราไปทำงานเลย”

นัทใช้เวลาหางานทำได้ไม่นาน มีก็เพื่อนชวนไปทำงานเป็นเลขานุการเจ้าของบริษัททำรายการทีวี เกี่ยวกับเรื่องอาหาร แต่นัททำได้ไม่นานเท่าไรก็มีปัญหา นัทจึงตัดสินใจลาออก “แรกเข้าไปทำงานเจ้านายดีมาก เก้าเหมือนฝรั่งไม่สนใจว่าเราเป็นกะเทยแต่งหญิงไปทำงาน ทำงานให้เก้าเป็นที่พอใจก็พอแล้ว แต่พอทำไปได้ไม่ถึง 6 เดือนก็เริ่มทนไม่ได้ เพราะเก้าจะมีนิสัยเอาแต่ใจตัวเอง อารมณ์ร้อนไม่มีเหตุผล พูดคำหยาบ ค่าเราด้วย เราเลยไม่ทน ”

หลังออกจากงานที่เก่าแล้วนัก จึงไปสมัครงานที่โรงแรม ด้วยความที่ชอบงานด้านนี้เป็นทุนเดิมอยู่แล้ว และนักก็โชคดีที่นักได้งานทำเป็นเชลล์โรงแรมติดต่อกองสถานทูต เรื่องห้องพัก การจัดเลี้ยง นักทำงานที่โรงแรมได้ประมาณ 7 เดือนก็รู้สึกว่ทนความเห็นแก่ตัวของเพื่อนร่วมงานไม่ได้อีกจึงลาออก จนปัจจุบันนักก็ยังไม่ได้ทำงาน ขณะนี้นักมีความต้องการจะเป็นเจ้าของกิจการร้านขายดอกไม้ แต่ด้วยความที่เศรษฐกิจช่วงนี้ไม่ค่อยดีทำให้นักยังไม่ได้เริ่มลงทุน

เมื่อนักตกงานใหม่ๆ นักมีความรู้สึกท้อแท้ ผิดหวังที่ทำอะไรก็ไม่สำเร็จดังที่ตั้งใจไว้ เริ่มคิดว่าสังคมนี้ปิดกั้นไม่ให้โอกาสกะเทย คิดมาก แม่จึงได้พานักไปปรึกษาจิตแพทย์ “เรารู้สึกแย่มากๆทำอะไรไม่ได้เรื่อง สัมผัสหมด ไม่เข้าใจว่าทำไมเป็นกะเทยแล้วเสียบขาดตรงไหนทำไมไม่มีคนยอมรับ ไปคุยกับหมอ เครียดมากเรื่องความเป็นกะเทยของตัวเอง แต่หมอบอกว่าเราจะเป็นอย่างไรก็เป็นใจดีที่สุด ทำตัวให้ดีจะได้มีความสุข แก่ใจอะไรไม่ได้”

ทุกวันนี้ถึงแม้จะไม่ได้ทำงาน แต่ด้วยความที่เป็นลูกชายคนโต หลานคนแรกของคุณย่า จึงได้มรดกที่คุณย่าให้ไว้ก่อนเสียชีวิตเป็นจำนวนพอสมควร นักจึงใช้ชีวิตด้วยความสนุก เพราะกิจกรรมส่วนใหญ่จะเป็นการพบปะเพื่อนฝูงมากกว่า สำหรับอนาคตนักบอกว่า “ตอนนี้ใช้ชีวิตสนุกสนานเฮฮาอย่างนี้ได้ แต่พอถึงจุดๆหนึ่งแล้วเพื่อนๆมีครอบครัวไปหมด เราจะอยู่กับใครเกี่ยวกับใคร เราต้องเตรียมที่จะอยู่คนเดียวให้ได้ สิ่งที่เราทำได้ขณะนี้คือเก็บเงิน หาที่ทางเอาไว้เพื่อจะได้ไม่ลำบากตอนแก่ๆ”

ในใจส่วนหนึ่งนักมีความรู้สึกว่า ที่ตนเองตัดสินใจแปลงเพศเป็นสิ่งที่ไม่สมควรเหมือนกัน เพราะจากการที่นักได้ไปวัดกับคุณย่าคุณยายทำให้นักได้รับฟังธรรมะจากพระเป็นประจำ จึงได้รับรู้ในเรื่องความไม่เที่ยงของสังขาร และคุ้นเคยกับการไปวัด “ไปวัดแล้วสบายใจ รู้สึกสงบ มีเวลาให้เราได้คิดอะไร ทั้งที่เราคิดว่าร่างกายนี้ไม่ใช่ของเรา แต่เราก็ไปผ่าตัดทำให้ร่างกายเจ็บปวด เราแพ้กิเลส หัวใจตัวเองที่ทำให้ร่างกายเป็นไปอย่างที่เราต้องการ เป็นบาปที่ทำให้พ่อแม่เสียใจ เรื่องลูกชายเป็นกะเทย เรายอมรับว่าเป็นอย่างนี้เป็นกะเทยเป็นสิ่งที่ผิดปกติ แต่เมื่อเป็นแล้วเราก็ไม่คิดที่จะเปลี่ยนไปเป็นผู้ชายอีก มีคนชอบถามว่าเราอยากเป็นผู้หญิงตั้งแต่เมื่อไหร่ทำไมถึงอยากเป็นผู้หญิง เราไม่รู้หรือกว่าอยากเป็นเพียงแต่เราเป็นอย่างนี้ตั้งแต่แรกแล้ว มาชัดเจน

ว่าตัวเองไม่ปกติเหมือนคนอื่นเค้าเมื่อตอนโต คิดมาตลอดว่าเราเป็นผู้ชายแต่ใจมันไม่ยอมรับ ทีนี้เมื่อใจเปลี่ยนไม่ได้แล้วก็เลยเปลี่ยนร่างกายให้เหมือนใจจะเป็นการง่ายกว่า ที่ทำได้ตอนนี้คือเป็นให้ดีที่สุด สิ่งสำคัญที่จะทำให้กะเทยมีความมั่นใจก็ต้องเป็นคนสวยให้ได้ การแปลงเพศก็เป็นส่วนหนึ่งให้รู้สึกที่เราเป็นผู้หญิงมากขึ้น เมื่อก่อนจะถูกเพื่อนๆว่าไม่สวยเป็นปมด้อย เราคิดอยู่เสมอว่าต้องทำให้เหมือนผู้หญิงที่สุด”

ตารางที่ 1 กรณีศึกษาชายแปลงเพศ

ชายแปลงเพศ	อายุ	ลักษณะทางครอบครัว	โลกทัศน์และชีวิตในแต่ละลำดับขั้นตอนการพัฒนาเอกลักษณ์ของชายแปลงเพศ			
			ขั้นตอนการเกิดความรู้สึกว่าตนแตกต่างจากผู้อื่น	ขั้นตอนการแยกความรู้สึกและการกระทำออกจากเอกลักษณ์	ขั้นตอนของการเปิดเผยตัว	ขั้นตอนของความยึดมั่นผูกพัน
แอน	27 ปี	ครอบครัวฐานะปานกลาง พ่อแม่ทำงานราชการทั้งคู่ แอนมีน้องสาว 1 คน คุณพ่อเสียชีวิตเมื่อแอนอายุ 9 ปี ปัจจุบันแม่แต่งงานใหม่ มีน้องชายต่างพ่อ 1 คน และเนื่องจากพ่อแม่ของแอนทำงานนอกบ้าน วิทยเด็กแอนจึงมักต้องอยู่กับยายและน้าสาว	ตั้งแต่เด็กช่วงเรียนอนุบาล ประถม ชอบเล่นกับเด็กผู้หญิง เล่นตุ๊กตา เล่นขายของเหมือนเด็กผู้หญิง ไม่เล่นกลูกกลิ้งกับเด็กผู้ชายเลย	เมื่อมีความรู้สึกว่าคุณเองมีพฤติกรรมไม่เหมือนเพื่อนผู้ชายคนอื่น ๆ แล้วจึงเลือกที่จะรวมกลุ่มปฏิสังสรรค์กับเพื่อนที่มีพฤติกรรมคล้ายผู้หญิง เหมือนกับตนเอง ตั้งแต่ ป.5-ป.6 จนกระทั่งเรียนมัธยม ได้คบกับเพื่อนที่เหมือนตนเองมากขึ้น มีความมั่นใจที่จะแสดงกริยาท่าทางเหมือนผู้หญิง ชอบความสวยงาม จุดสำคัญคือเริ่มให้ความสนใจผู้ชายในลักษณะเป็นเพศตรงข้าม เริ่มมีความสัมพันธ์ทางเพศกับผู้ชายครั้งแรกแต่ยังไม่กล้าแสดงออกให้ทางบ้านทราบ	แอนได้รับการยอมรับจากเพื่อนและสังคมในการที่แอนแสดงตัวว่าตนเองเป็นผู้หญิงคนหนึ่ง โดยมีพฤติกรรมเหมือนผู้หญิงทั่วไป ซึ่งแอนแสดงออกโดยการเริ่มแต่งตัวเป็นผู้หญิง ตั้งแต่เรียนมหาวิทยาลัย เรียนมาจนกระทั่งทำงาน และเริ่มได้รับการยอมรับจากครอบครัว	แอนได้ใช้ชีวิตในฐานะผู้หญิงคนหนึ่ง โดยแสดงบทบาทของผู้หญิงต่อบุคคลภายนอกอย่างสม่ำเสมอและได้รับการยอมรับจากบุคคลที่ติดต่อสัมพันธ์ด้วย แอนจึงตัดสินใจแปลงเพศ เพื่อให้ตนเองได้เป็นผู้หญิงเต็มตัวและเมื่อแปลงเพศแอนมีความมั่นใจมากขึ้นที่ตนเองสามารถเป็นผู้หญิงได้อย่างสมบูรณ์แล้วจึงได้เริ่มคบกับผู้ชายแบบแฟน

ตารางที่ 2 กรณีศึกษาชายแปลงเพศ

ชายแปลงเพศ	อายุ	ลักษณะทางครอบครัว	โลกทัศน์และชีวิตในแต่ละลำดับขั้นตอนการพัฒนาเอกลักษณ์ของชายแปลงเพศ			
			ขั้นตอนการเกิดความรู้สึกว่าตนแตกต่างจากผู้อื่น	ขั้นตอนการแยกความรู้สึกและการกระทำออกจากเอกลักษณ์	ขั้นตอนของการเปิดเผยตัว	ขั้นตอนของความยึดมั่นผูกพัน
บี	26 ปี	พ่อและแม่ของบีทำงานมากไม่มีเวลาให้ลูก โดยเฉพาะบีเป็นลูกคนสุดท้อง อายุห่างจากพี่ ๆ มาก พี่ ๆ เข้าโรงเรียนอนุบาลไปก่อนแล้ว ทำให้ในวัยเด็กบีต้องอยู่กับพี่เลี้ยงตลอดเวลา ซึ่งพี่เลี้ยงมักจะชมว่าบีสวยเหมือนผู้หญิงและช่วยให้บีทำตัวเรียบร้อย เชื่อฟังจะได้เป็นเด็กน่ารัก ได้รับความรักจากพ่อแม่ ประกอบด้วยเมื่อบีอยู่ในช่วงวัยรุ่น พ่อแม่ไปทำงานต่างประเทศ บีต้องอยู่กับพี่ ๆ และเนื่องจากไม่มีความสนิทสนมมากจึงทำให้บีไม่ค่อยได้พูดคุยคลุกคลีกับคนที่บ้าน	ด้วยความที่บีเป็นคนเรียบร้อยกว่าเพื่อนผู้ชายคนอื่น ๆ และสนิทสนมกับเพื่อนผู้หญิงมากกว่า จึงทำให้ถูกล้อว่าเป็นตุ๊ดแต่บียังไม่ได้คิดว่าตนเองเป็นผู้ชาย เพียงแต่คิดว่าตนเองเป็นผู้ชายเรียบร้อย	ช่วงมัธยมบีเข้าเรียน โรงเรียนชายล้วน จึงไม่มีเพื่อนผู้หญิง และด้วยความที่เข้ากับเพื่อนผู้ชายไม่ได้ จึงจับกลุ่มเพื่อนกะเทยในโรงเรียน เริ่มมีกิจกรรมเหมือนเพื่อนกะเทย แสดงออกทางกริยา ท่าทาง และเริ่มให้ความสนใจผู้ชาย	บีพยายามที่จะเป็นผู้หญิง ตั้งแต่เรียนมหาวิทยาลัย โดยการแต่งตัวเป็นนิสิตหญิงไปเรียนซึ่งเพื่อนก็ให้การสนับสนุน แต่ไม่สำเร็จ ได้รับการต่อว่าจากอาจารย์ เมื่อทำงานบีตั้งใจหางานที่อนุญาตให้แต่งตัวเป็นผู้หญิงไปทำงานได้ ซึ่งในที่สุดบีก็สามารถหาได้และบีก็ได้ใส่กระโปรงไปทำงานทุกวัน แต่การใส่กระโปรงยังเป็นความลับกับที่บ้านอยู่ต้องใส่กางเกงออกจากบ้านแล้วจึงมาเปลี่ยนใส่กระโปรงที่ทำงาน เพราะบิล๊วที่ที่บ้านจะรู้และพ่อแม่จะทำใจไม่ได้	เมื่อทำงานที่สามารถแต่งตัวเป็นผู้หญิงได้ระยะหนึ่งแล้วบีรู้สึกว่าได้รับการยอมรับจากคนรอบข้างและคนอื่น ๆ ในสังคม ประกอบกับช่วงหลังสามารถใส่ชุดกระโปรงออกจากบ้านได้ จึงเริ่มมีความคิดว่าควรจะทำให้ตนเองได้เป็นผู้หญิงจริง ๆ โดยการผ่าตัดแปลงเพศ เมื่อบีเก็บเงินได้ครบแล้วจึงตัดสินใจเข้ารับการผ่าตัดแปลงเพศ โดยไม่ได้ปรึกษากับที่บ้านก่อน ด้วยเหตุผลว่าบอกแล้วพ่อแม่จะตกใจและห้าม ให้รู้เองดีกว่าจะได้ค่อย ๆ ทำใจไปเรื่อย ๆ

ตารางที่ 3 กรณีศึกษาชายแปลงเพศ

ชายแปลงเพศ	อายุ	ลักษณะทางครอบครัว	โลกทัศน์และชีวิตในแต่ละลำดับขั้นตอนการพัฒนาเอกลักษณ์ของชายแปลงเพศ			
			ขั้นตอนการเกิดความรู้สึกว่าตนแตกต่างจากผู้อื่น	ขั้นตอนการแยกความรู้สึกและการกระทำออกจากเอกลักษณ์	ขั้นตอนของการเปิดเผยตัว	ขั้นตอนของความยึดมั่นผูกพัน
หลัง	28 ปี	พ่อของหลังทำงานคนเดียวแม่เป็นแม่บ้าน มีพี่สาว 3 คน หลังเป็นคนสุดท้อง ้วยเด็กมักจะชอบเลียนแบบพี่สาว ทั้งเรื่องการแต่งตัวและของเล่น	ตั้งแต่เด็กไม่เคยเล่นกับเด็กผู้ชายเลยรู้สึกชอบอยากใส่กระโปรงเหมือนพี่สาวจนถูกเด็กข้างบ้านล้อว่าเป็นกะเทย ซึ่งขณะนั้นหลังไม่รู้สึกรู้ว่าตนเองเป็นกะเทย เพียงแต่ชอบที่จะทำตัวเรียบร้อย เพราะจะได้เป็นเด็กดี เป็นที่รักของที่บ้าน	เมื่อเข้าเรียนชั้นประถมถึงแม่ที่โรงเรียนจะเป็นโรงเรียนชายล้วนด้วยความที่หลังเป็นคนเรียบร้อยจึงชอบจับกลุ่มกับเพื่อนที่เรียบร้อยไม่รู้สึกรู้ว่าอยากจะทำเหมือนเพื่อนผู้ชายคนอื่น ๆ ชอบทำงานเหมือนผู้หญิง ไม่สนใจที่ถูกล้อว่าเป็นกะเทย	หลังย้ายโรงเรียนเมื่อขึ้นมัธยมปลาย พบกลุ่มเพื่อนที่คล้ายกับตนเองแต่กล้าแสดงออกมากกว่า หลังจึงกล้าแสดงออกมากขึ้น เริ่มเปิดเผยกับที่บ้านว่าตนเองเป็นกะเทยถึงแม้ว่าไม่ได้รับการยอมรับจากที่บ้าน แต่หลังก็ไม่สนใจ เนื่องจากยังมีเพื่อน ๆ ที่โรงเรียนให้การยอมรับ จนกระทั่งเรียนมหาวิทยาลัยจบและได้ทำงานที่สามารถแต่งตัวเป็นผู้หญิงไปทำงานได้ จึงเริ่มได้รับการยอมรับจากที่บ้าน	หลังแสดงตัวว่าเป็นผู้หญิงตลอดการทำงานแล้วได้รับการยอมรับจากเพื่อนร่วมงานและคนที่ติดต่อด้วยประกอบกับการที่หลัง ได้ติดต่อกับเพื่อนกลุ่มเดียวกันที่แปลงเพศแล้ว หลังจึงมีความรู้สึก ว่าถึงเวลาแล้วที่ควรจัดการให้ตนเองเป็นผู้หญิงเต็มตัว เพราะหลังมักจะรู้สึกเสแสร้งว่า การมีอวัยวะเพศชายไม่เหมาะสมกับตนเอง และขณะนี้ก็สามารถใช้ชีวิตในฐานะผู้หญิงคนหนึ่งได้แล้ว

ตารางที่ 4 กรณีศึกษาชายแปลงเพศ

ชายแปลงเพศ	อายุ	ลักษณะทางครอบครัว	โลกทัศน์และชีวิตในแต่ละลำดับขั้นตอนการพัฒนาเอกลักษณ์ของชายแปลงเพศ			
			ขั้นตอนการเกิดความรู้สึกว่าตนแตกต่างจากผู้อื่น	ขั้นตอนการแยกความรู้สึกและการกระทำออกจากเอกลักษณ์	ขั้นตอนของการเปิดเผยตัว	ขั้นตอนของความยึดมั่นผูกพัน
มุก	27 ปี	ครอบครัวฐานะปานกลาง พ่อทำงานนอกบ้าน แม่เป็นแม่บ้าน มีพี่สาว 2 คน ้วยเด็กอยู่กับแม่และพี่สาวตลอดไม่ค่อยสนิทสนมกับพ่อด้วยความที่เป็นลูกคนสุดท้องและมีหน้าตาน่ารัก กล้ายเด็กผู้หญิง จึงมักจะถูกแม่และพี่สาวแต่งตัวให้เป็นผู้หญิงเสมอ ๆ	ที่บ้านมุกเป็นเด็กที่เรียบร้อย ทำให้ที่โรงเรียนมุกอยู่ในกลุ่มกับเพื่อนผู้หญิงมากกว่าด้วยความรู้สึกว่าเป็นผู้ชายเด่นแรงและไม่เรียบร้อย จึงทำให้มุกเริ่มถูกเพื่อน ๆ ผู้ชายล้อว่าเป็นกะเทย	เมื่อมุกเข้าโรงเรียนมัธยมที่มีคนที่มีลักษณะเป็นกะเทยมาก จึงทำให้มุกเริ่มจับกลุ่มกับเพื่อนกะเทยและแสดงออกในความเป็นกะเทยชัดเจนขึ้น แต่มุกยังคงความเป็นคนเรียบร้อย ไม่กริ๊ดกร๊าดเหมือนเพื่อนกะเทยคนอื่น ด้วยความที่กลัวว่าจะเสียภาพพจน์ของตนเองที่เป็นคนสวยและเรียบร้อยอยู่แล้ว มุกไม่กล้าเรื่องตัวเองเป็นกะเทยจะรู้ถึงที่บ้าน เพราะคนที่บ้านมุกจะไม่รู้สึกถึงความเปลี่ยนแปลงมากเนื่องจากมุกมีบุคลิกที่เรียบร้อยเวลาอยู่ที่บ้านอยู่แล้ว	มุกเริ่มคบกับเพื่อนผู้ชายเหมือนแฟน ตั้งแต่เรียน ม.ปลาย เป็นที่เปิดเผยกันในโรงเรียน จนกระทั่งเข้ามหาวิทยาลัย และทำงานมุกก็ยังคงแสดงตัวว่าเป็นผู้หญิง ถึงแม้ว่าจะไม่ค่อยได้แต่งตัวเป็นผู้หญิงก็ตาม แต่กริยาก็น่าดูว่ามุกไม่ใช่ผู้ชายแน่ ๆ แต่มุกก็ไม่รู้สึกตนเองเหมือนกับเพื่อนกะเทยคนอื่น เพราะมุกเคยสังเกตจากสายตากนภายนอกที่มองตน เปรียบเทียบกับที่กะเทยแสดงจะไม่เหมือนกัน มุกรู้สึกว่าตนเองเหมือนผู้หญิงมากกว่าเพื่อนที่เริ่มรู้สึกว่ามุกมักจะแสดงตัวเป็นผู้หญิงมากกว่าเดิม	มุกมีความพร้อมที่ใช้ชีวิตแบบผู้หญิง ด้วยความรู้สึกว่าภายนอกตนเองไม่ได้มีอะไรแตกต่างจากผู้หญิงคนอื่น ๆ แล้วมุกจึงตัดสินใจแปลงเพศเพื่อจะได้เหมือนผู้หญิงจริง ๆ

ตารางที่ 5 กรณีศึกษาชายแปลงเพศ

ชายแปลงเพศ	อายุ	ลักษณะทางครอบครัว	โลกทัศน์และชีวิตในแต่ละลำดับขั้นตอนการพัฒนาเอกลักษณ์ของชายแปลงเพศ			
			ขั้นตอนการเกิดความรู้สึกว่าตนแตกต่างจากผู้อื่น	ขั้นตอนการแยกความรู้สึกและการกระทำออกจากเอกลักษณ์	ขั้นตอนของการเปิดเผยตัว	ขั้นตอนของความยึดมั่นผูกพัน
นัท	27 ปี	ครอบครัวของนัทเป็นครอบครัวคนไทยฐานะปานกลาง มีลักษณะเป็นครอบครัวใหญ่มีย่า ยาย อยู่ด้วย พ่อทำงานราชการ แม่เป็นพยาบาล มีน้องชาย 1 คน ้วยเด็กนัทมีความสนิทสนมกับย่ายายมาก จึงทำให้นัทมีลักษณะนิสัยเรียบร้อย	ตอนเด็กนัทเป็นคนเรียบร้อย ชอบจับกลุ่มคบหา เล่นกับเด็กผู้หญิง ไม่ชอบเล่นกับเพื่อนผู้ชาย เริ่มถูกล้อว่าเป็นกะเทย แต่ขณะนั้นนัทยังไม่รู้ว่าตนเองเป็นกะเทย นัทคิดว่าตนเองเป็นผู้ชาย เพียงแต่มีพฤติกรรม และความชอบเหมือนผู้หญิง จนกระทั่งอยู่ชั้น ป.5-ป.6 จึงมีความรู้สึกสับสนว่าตนเองแตกต่างจากเพื่อนผู้ชายคนอื่น	เข้าเรียนมัธยม โรงเรียนชายล้วน พบเพื่อนที่มีบุคลิกลักษณะเหมือนตนเองหลายคน และได้จับกลุ่มทำกิจกรรมร่วมกันหลายอย่าง จึงทำให้นัทมีความเข้าใจในสิ่งที่เคยสับสนเมื่อครั้งอยู่ชั้นประถมมากขึ้น ที่สำคัญคือ นัทเริ่มให้ความสนใจผู้ชายในลักษณะของเพศตรงข้าม	นัทได้บอกกับที่บ้านว่าตนเองเป็นกะเทย ถึงแม้จะยังไม่ได้รับการยอมรับ แต่นัทก็ยังคงแสดงออกในความเป็นกะเทยของตนที่โรงเรียนพร้อมกับเพื่อนกะเทยช่วงเรียนมหาวิทยาลัย นัทเปิดเผยในความเป็นกะเทยของตนเอง ให้เพื่อนๆ และอาจารย์ทราบโดยการแสดงบทบาทเป็นผู้หญิงและเริ่มใส่ชุดนิตยหญิงไปเรียน	นัทใส่ชุดนิตยหญิงไปเรียนได้ไม่นาน และเมื่อก่อนไม่ได้รับการต่อต้านจากคนที่มหาวิทยาลัย นัทจึงเริ่มคิดว่าตนเองสมควรจะผ่าตัดแปลงเพศเพื่อให้เป็นผู้หญิงที่สมบูรณ์ได้แล้ว และเห็นว่าเพื่อน-กลุ่มที่เป็นกะเทยเหมือนกันก็แปลงเพศไปแล้วหลายคน หลังจากแปลงเพศแล้วนัทมีความมั่นใจมากขึ้น และเริ่มคบกับผู้ชายแบบแฟน แต่ก็คบได้ไม่นานก็เลิก สำหรับการงานนัทก็มีความตั้งใจที่จะทำงานในลักษณะที่เป็นงานของผู้หญิง ได้ใส่ชุดผู้หญิงไปทำงาน